

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

12. april 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 128/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 128/02 Sag C-760/18: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 11. februar 2021 — M.V. m.fl. mod Organismos Topikis Aftodiikisis (OTA) »Dimos Agiu Nikolau« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Monomeles Protodikeio Lasithiou — Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – bestemmelser, der skal forhindre misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – tidsbegrænsede ansættelseskontrakter inden for den offentlige sektor – flere på hinanden følgende kontrakter eller første kontrakt forlænget – tilsvarende retsregel – absolut forfatningsmæssigt forbud mod at ændre tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til tidsubegrænsede kontrakter – forpligtelse til en overensstemmende fortolkning) 2

2021/C 128/03 Sag C-56/19 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 10. februar 2021 — RFA International LP mod Europa-Kommissionen (Appel – dumping – import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 11, stk. 9 og 10 – afslag på anmodninger om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold – beregnet eksportpris – bedømmelse af, hvorvidt antidumpingtolden afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Den Europæiske Union – pligt til at anvende den samme metode som i den undersøgelse, der resulterede i indførelsen af antidumpingtolden – ændring i omstændighederne – fradrag af den betalte antidumpingtold – afgørende beviser) 3

2021/C 128/04	Forenede sager C-407/19 og C-471/19: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. februar 2021 — Katoen Natie Bulk Terminals NV og General Services Antwerp NV (sag C-407/19) samt Middlegate Europe NV (sag C-471/19) mod Belgische Staat (sag C-407/19) og Ministerraad (sag C-471/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State og Grondwettelijk Hof — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 45 TEUF – arbejdskraftens frie bevægelighed – artikel 49 TEUF – etableringsfrihed – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – udførelse af havnearbejde – havnearbejdere – adgang til erhvervet og ansættelse – de nærmere vilkår for anerkendelse af havnearbejdere – havnearbejdere, der ikke er optaget i den i henhold til national lovgivning fastsatte pulje af arbejdstagere – begrænsning af arbejdsaftalens varighed – havnearbejdernes mobilitet mellem forskellige havneområder – arbejdstagere, der udfører logistisk arbejde – sikkerhedscertifikat – tvungende almene hensyn – sikkerhed i havneområder – beskyttelse af arbejdstagerne – proportionalitet)	3
2021/C 128/05	Sag C-77/20: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. februar 2021 — straffesag mod K.M. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal — Irland) (Præjudiciel forelæggelse – fælles fiskeripolitik – forordning (EF) nr. 1224/2009 – kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik – anvendelse om bord på et fiskerfartøj af udstyr, som automatisk kan klassificere fisk efter størrelse – artikel 89 – foranstaltninger, der tilsigter at sikre overholdelse af reglerne – artikel 90 – strafferetlige sanktioner – proportionalitetsprincippet)	5
2021/C 128/06	Sag C-356/20 P: Appel iværksat den 31. juli 2020 af AL til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. juni 2020 i sag T-83/19, AL mod Kommissionen	5
2021/C 128/07	Sag C-561/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel (Belgien) den 26. oktober 2020 — Q, R og S mod United Airlines, Inc.	6
2021/C 128/08	Sag C-579/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem (Nederlandene) den 2. november 2020 — F, A, G, H og I mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	6
2021/C 128/09	Sag C-624/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Nederlandene) den 24. november 2020 — E.K. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	7
2021/C 128/10	Sag C-626/20 P: Appel iværksat den 23. november 2020 af Arkadiusz Kaminski til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-677/19 — Polfarmex mod EUIPO — Kaminski	8
2021/C 128/11	Sag C-665/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 7. december 2020 — Europæisk arrestordre udstedt mod: X, den anden part: Openbaar Ministerie	8
2021/C 128/12	Sag C-674/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour constitutionnelle (Belgien) den 10. december 2020 — Airbnb Ireland UC mod Région de Bruxelles-Capitale	9
2021/C 128/13	Sag C-694/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 21. december 2020 — Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD og JU mod Vlaamse Regering	10
2021/C 128/14	Sag C-704/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 23. december 2020 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod C og B	10
2021/C 128/15	Sag C-712/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 24. december 2020 — GJ mod Ryanair DAC	11

2021/C 128/16	Sag C-713/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) den 24. december 2020 — Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank og Y mod X og Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank	11
2021/C 128/17	Sag C-723/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 29. december 2020 — insolvensbehandlingen af selskabet Galapagos S.A., med deltagelse af DE som kurator, Galapagos BidCo. S.a.r.l., Hauck Aufhäuser Fund Services S.A. og Prime Capital S	12
2021/C 128/18	Sag C-13/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Judecătoria Miercurea Ciuc (Rumænien) den 4. januar 2021 — Pricoforest SRL mod Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (ISCTR)	13
2021/C 128/19	Sag C-18/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 12. januar 2021 — Uniqa Versicherungen AG mod VU	13
2021/C 128/20	Sag C-19/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (Nederlandene) den 13. januar 2021 — I og S mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	14
2021/C 128/21	Sag C-23/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gericht Erster Instanz Eupen (Belgien) den 14. januar 2021 — IO mod Wallonische Region	15
2021/C 128/22	Sag C-36/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) den 22. januar 2021 — Sense Visuele Communicatie en Handel vof (der også driver handel under navnet De Scharrelderij) mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	15
2021/C 128/23	Sag C-38/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 22. januar 2021 — VK mod BMW Bank GmbH	16
2021/C 128/24	Sag C-39/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 26. januar 2021 — X mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	18
2021/C 128/25	Sag C-45/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ustavno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 28. januar 2021 — Banka Slovenije mod Državni zbor Republike Slovenije	19
2021/C 128/26	Sag C-51/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 28. januar 2021 — Aktsiaselts M.V.WOOL mod Põllumajandus- ja Toidumamet	21
2021/C 128/27	Sag C-52/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Liège (Belgien) den 28. januar 2021 — Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL mod État belge — SPF Finances	22
2021/C 128/28	Sag C-53/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Liège (Belgien) den 28. januar 2021 — Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL mod État belge — SPF Finances	23
2021/C 128/29	Sag C-55/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 28. januar 2021 — Direktor na Agentsia »Mitnitsi« mod IMPERIAL TOBACCO BULGARIA EOOD	23
2021/C 128/30	Sag C-56/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litauen) den 29. januar 2021 — »ARVI« ir ko UAB mod Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	24

2021/C 128/31	Sag C-61/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative d'appel de Versailles (Frankrig) den 2. februar 2021 — JP mod Ministre de la Transition écologique og Premier ministre .	25
2021/C 128/32	Sag C-65/21 P: Appel iværksat den 2. februar 2021 af SGL Carbon SE til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-639/18, SGL Carbon SE mod Kommissionen	25
2021/C 128/33	Sag C-68/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 3. februar 2021 — Iveco Orecchia SpA mod APAM Esercizio SpA	26
2021/C 128/34	Sag C-70/21: Sag anlagt den 3. februar 2021 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik	27
2021/C 128/35	Sag C-73/21 P: Appel iværksat den 3. februar 2021 af Química del Nalón SA, tidligere Industrial Química del Nalón SA, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-635/18, Industrial Química del Nalón SA mod Kommissionen	28
2021/C 128/36	Sag C-74/21 P: Appel iværksat den 4. februar 2021 af Deza a.s. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-638/18, Deza a.s. mod Kommissionen	29
2021/C 128/37	Sag C-75/21 P: Appel iværksat den 3. februar 2021 af Bilbaína de Alquitranes, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-645/18, Bilbaína de Alquitranes SA mod Kommissionen	30
Retten		
2021/C 128/38	Sag T-488/18: Rettens dom af 10. februar 2021 — XC mod Kommissionen (Personalesag – ansættelse – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/338/17 – udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til den næste fase af udvælgelsesprøven – princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap – aktindsigt – afslag på begæring om aktindsigt i de spørgsmål, der er blevet stillet under en prøve – udvælgelseskomitéens fortrolige arbejde – forordning (EF) nr. 1049/2001 – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/356/18 – reserveliste – annullations-søgsmål – manglende søgsmålsinteresse – afvisning – ansvar)	32
2021/C 128/39	Forenede sager T-345/19, T-346/19, T-364/19 — T-366/19, T-372/19 — T-375/19 og T-385/19: Rettens dom af 10. februar 2021 — Santini m.fl. mod Parlamentet (Regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – afgørelse nr. 14/2018 om pension vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiets for det italienske deputeretkammer) – ændring af pensionsbeløbet for medlemmer af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af pensionsbeløbet for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien – kompetencen hos udstederen af retsakt – begrundelsespligt – velerhvervede rettigheder – retssikkerhed – berettiget forventning – ejendomsret – proportionalitet – ligebehandling – ansvar uden for kontraktforhold – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	33
2021/C 128/40	Sag T-519/19: Rettens dom af 10. februar 2021 — Forte mod Parlamentet (Regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – afgørelse nr. 14/2018 om pension vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiets for det italienske deputeretkammer) – ændring af pensionsbeløbet for medlemmer af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af pensionsbeløbet for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien – kompetencen hos udstederen af retsakt – begrundelsespligt – velerhvervede rettigheder – retssikkerhed – berettiget forventning – ejendomsret – proportionalitet – ligebehandling)	33

2021/C 128/41	Sag T-578/19: Rettens dom af 10. februar 2021 — Sophia Group mod Parlamentet (Offentlige tjenesteydelseskontrakter – udbudsprocedure – levering af tjenesteydelser vedrørende Buildings HelpDesk – afvisning af en tilbudsgivers bud – tildeling af kontrakten til en anden tilbudsgiver – udvælgelseskriterier – tildelingskriterier – økonomisk mest fordelagtige bud – anvendelse af mærkninger og certificeringer som led i udformningen af tildelingskriterierne – begrundelsespligt)	34
2021/C 128/42	Sag T-821/19: Rettens dom af 10. februar 2021 — Herlyn og Beck mod EUIPO — Brillux (B.home) [EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket B.home – det ældre internationale ordmærke B-Wohnen – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]	35
2021/C 128/43	Sag T-117/20: Rettens dom af 10. februar 2021 — El Corte Inglés mod EUIPO — MKR Design (PANTHÉ) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket PANTHÉ – det ældre nationale ord- og figurmærke PANTHER og det ældre EU-figurmærke P PANTHER – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – bevis for reel brug af det ældre varemærke)	35
2021/C 128/44	Sag T-776/20: Sag anlagt den 29. december 2020 — Stockdale mod Rådet m.fl.	36
2021/C 128/45	Sag T-20/21: Sag anlagt den 17. januar 2021 — VI mod Kommissionen	38
2021/C 128/46	Sag T-22/21: Sag anlagt den 14. januar 2021 — Equinoccio-Compañía de Comercio Exterior mod Kommissionen	39
2021/C 128/47	Sag T-30/21: Sag anlagt den 21. januar 2021 — L'Oréal mod EUIPO — Debonair Trading Internacional (SO COUTURE)	40
2021/C 128/48	Sag T-49/21: Sag anlagt den 21. januar 2021 — PZ mod Kommissionen	41
2021/C 128/49	Sag T-52/21: Sag anlagt den 25. januar 2021 — ClientEarth mod Kommissionen	41
2021/C 128/50	Sag T-75/21: Sag anlagt den 5. februar 2021 — Mendes de Almeida mod Rådet	42
2021/C 128/51	Sag T-92/21: Sag anlagt den 12. februar 2021 — Darment mod Kommissionen	43
2021/C 128/52	Sag T-103/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Boshab mod Rådet	44
2021/C 128/53	Sag T-104/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kande Mupompa mod Rådet	44
2021/C 128/54	Sag T-105/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kanyama mod Rådet	45
2021/C 128/55	Sag T-106/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kazembe Musonda mod Rådet	45
2021/C 128/56	Sag T-107/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Amisi Kumba mod Rådet	46
2021/C 128/57	Sag T-108/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ilunga Luyoyo mod Rådet	46
2021/C 128/58	Sag T-109/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Mutondo mod Rådet	47

2021/C 128/59	Sag T-110/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kampete mod Rådet	47
2021/C 128/60	Sag T-112/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Numbi mod Rådet	48
2021/C 128/61	Sag T-113/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Team Beverage mod EUIPO (Beverage Analytics)	48
2021/C 128/62	Sag T-114/21: Sag anlagt den 20. februar 2021 — Growth Finance Plus mod EUIPO (doglover) . . .	49
2021/C 128/63	Sag T-115/21: Sag anlagt den 20. februar 2021 — Growth Finance Plus mod EUIPO (catlover) . . .	50
2021/C 128/64	Sag T-117/21: Sag anlagt den 18. februar 2021 — Deichmann v EUIPO — Munich (to krydsede striber anbragt på siden af en sko)	50
2021/C 128/65	Sag T-118/21: Sag anlagt den 22. februar 2021 — Cilem Records International mod EUIPO –KVZ Music (HALIX RECORDS)	51
2021/C 128/66	Sag T-119/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ramazani Shadary mod Rådet	52
2021/C 128/67	Sag T-120/21: Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ruhorimbere mod Rådet	52

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*

(2021/C 128/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 110 af 29.3.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 98 af 22.3.2021

EUT C 88 af 15.3.2021

EUT C 79 af 8.3.2021

EUT C 72 af 1.3.2021

EUT C 62 af 22.2.2021

EUT C 53 af 15.2.2021

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 11. februar 2021 — M.V. m.fl. mod Organismos Topikis Aftodiikisis (OTA) »Dimos Agiu Nikolau« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Monomeles Protodikeio Lasithiou — Grækenland)

(Sag C-760/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 1999/70/EF – rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP – § 5 – bestemmelser, der skal forhindre misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold – tidsbegrænsede ansættelseskontrakter inden for den offentlige sektor – flere på hinanden følgende kontrakter eller første kontrakt forlænget – tilsvarende retsregel – absolut forfatningsmæssigt forbud mod at ændre tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til tidsubegrænsede kontrakter – forpligtelse til en overensstemmende fortolkning)

(2021/C 128/02)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Monomeles Protodikeio Lasithiou

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: M.V. m.fl.

Sagsøgt: Organismos Topikis Aftodiikisis (OTA) »Dimos Agiu Nikolau«

Konklusion

- 1) § 1 og § 5, stk. 2, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at udtrykket »flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter« heri også omfatter forlængelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter for arbejdstagere inden for regional renovation, der sker uden videre i overensstemmelse med udtrykkelige nationale bestemmelser, og uanset den omstændighed, at den skriftlige form, der principielt er fastlagt for indgåelsen af flere på hinanden følgende kontrakter, ikke er blevet overholdt.
- 2) § 5, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse skal fortolkes således, at når et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter som omhandlet i denne bestemmelse har fundet sted, skal den forelæggende rets forpligtelse til i videst muligt omfang at fortolke og anvende samtlige relevante forskrifter i national ret på en sådan måde, at det sikres, at dette misbrug behørigt sanktioneres, og at konsekvenserne af tilsidesættelsen af EU-retten elimineres, omfatte en vurdering af, hvorvidt stadigt gældende bestemmelser i en tidligere national lovgivning, der gør det muligt at omdanne flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, i givet fald kan anvendes med henblik på en sådan overensstemmende fortolkning, selv om der i henhold til nationale forfatningsmæssige bestemmelser gælder et ubetinget forbud mod en sådan omdannelse inden for den offentlige sektor.

⁽¹⁾ EUT C 103 af 18.3.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 10. februar 2021 — RFA International LP mod Europa-Kommissionen

(Sag C-56/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – dumping – import af ferrosilicium med oprindelse i Rusland – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 11, stk. 9 og 10 – afslag på anmodninger om tilbagebetaling af betalt antidumpingtold – beregnet eksportpris – bedømmelse af, hvorvidt antidumpingtolden afspejles i videresalgspriserne og de efterfølgende salgspriser i Den Europæiske Union – pligt til at anvende den samme metode som i den undersøgelse, der resulterede i indførelsen af antidumpingtolden – ændring i omstændighederne – fradrag af den betalte antidumpingtold – afgørende beviser)

(2021/C 128/03)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: RFA International LP (ved advokat B. Evtimov, avocats M. Krestiyanova og E. Borovikov, avocată N. Tuominen og solicitor D. O’Keeffe)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved J.-F. Brakeland, A. Demeneix og P. Němečková, derefter ved J.-F. Brakeland og P. Němečková, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) RFA International LP betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 6.5.2019.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. februar 2021 — Katoen Natie Bulk Terminals NV og General Services Antwerp NV (sag C-407/19) samt Middlegate Europe NV (sag C-471/19) mod Belgische Staat (sag C-407/19) og Ministerraad (sag C-471/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State og Grondwettelijk Hof — Belgien)

(Forenede sager C-407/19 og C-471/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 45 TEUF – arbejdskraftens frie bevægelighed – artikel 49 TEUF – etableringsfrihed – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – udførelse af havnearbejde – havnearbejdere – adgang til erhvervet og ansættelse – de nærmere vilkår for anerkendelse af havnearbejdere – havnearbejdere, der ikke er optaget i den i henhold til national lovgivning fastsatte pulje af arbejdstagere – begrænsning af arbejdsaftalens varighed – havnearbejdernes mobilitet mellem forskellige havneområder – arbejdstagere, der udfører logistisk arbejde – sikkerhedscertifikat – tvingende almene hensyn – sikkerhed i havneområder – beskyttelse af arbejdstagerne – proportionalitet)

(2021/C 128/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State og Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Katoen Natie Bulk Terminals NV og General Services Antwerp NV (sag C-407/19) samt Middlegate Europe NV (sag C-471/19)

Sagsøgte: Belgische Staat (sag C-407/19) og Ministerraad (sag C-471/19)

Procesdeltagere: Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV, Koninklijk Verbond der Beheerders van Goederenstromen (KVBG) CVBA og MVH Logistics en Stuwadoring BV

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning, hvorefter personer eller virksomheder, der ønsker at udføre havnearbejde i et havneområde, herunder aktiviteter, der ikke vedrører lastning og losning af skibe i egentlig forstand, er forpligtet til kun at benytte sig af havnearbejdere, der er anerkendt som sådanne i overensstemmelse med de betingelser og nærmere vilkår, der er fastsat under denne ordning, for så vidt som de nævnte betingelser og nærmere vilkår dels er baseret på objektive kriterier, der ikke er udtryk for forskelsbehandling, og som er kendt på forhånd, og som tillader havnearbejdere fra andre medlemsstater at godtgøre, at de i deres oprindelsesstat opfylder krav, som svarer til dem, der finder anvendelse på nationale havnearbejdere, dels ikke opretter en begrænset pulje af arbejdere, der kan opnå en sådan anerkendelse.
- 2) Artikel 45 TEUF, 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national ordning, hvorefter:
 - anerkendelse af havnearbejdere varetages af et administrativt udvalg, der er paritetisk sammensat af medlemmer udpeget af arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationerne
 - dette udvalg afhængigt af behovet for arbejdskraft desuden træffer afgørelse om, hvorvidt de anerkendte arbejdere skal optages i en pulje af havnearbejdere, idet anerkendelsens varighed for havnearbejdere, der ikke er optaget i denne pulje, er begrænset til varigheden af deres arbejdsaftale, således at der skal indledes en ny anerkendelsesprocedure for hver enkelt arbejdsaftale, de indgår, og
 - der er ikke fastsat nogen frist, inden for hvilken det nævnte udvalg skal træffe afgørelse.
- 3) Artikel 45 TEUF, 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national ordning, hvorefter en arbejdstager for at kunne anerkendes som havnearbejder, medmindre den pågældende kan godtgøre, at vedkommende opfylder tilsvarende betingelser i en anden medlemsstat, skal:
 - erklæres helbredsmæssigt egnet til at udføre havnearbejde af den eksterne tjeneste for forebyggelse og beskyttelse på arbejdspladsen, hvortil er knyttet den organisation, som alle de arbejdsgivere, der er aktive i det pågældende havneområde, er forpligtet til at tilslutte sig
 - bestå de psykotekniske prøver, der afholdes af det organ, der er i denne forbindelse er udpeget af denne arbejdsgiverorganisation
 - i tre uger have fulgt den forberedende undervisning om arbejdssikkerhed og erhvervelse af faglig egnethed og
 - bestå den endelige prøve,

for så vidt som den opgave, som arbejdsgiverorganisationen og i givet fald de anerkendte havnearbejders fagforeninger udfører i forbindelse med udpegelsen af de organer, som skal gennemføre sådanne undersøgelser, tests eller prøver, ikke kan rejse tvivl om, hvorvidt disse er gennemsigtige, objektive og upartiske.
- 4) Artikel 45 TEUF, 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter havnearbejdere, der er anerkendt som sådanne i overensstemmelse med den lovbestemte ordning, der fandt anvendelse på dem før ikrafttrædelsen af denne lovgivning, i medfør af denne sidstnævnte lovgivning bevarer deres status som anerkendte havnearbejdere og på ny optages i den pulje af havnearbejdere, som er fastsat ved den nævnte lovgivning.
- 5) Artikel 45 TEUF, 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning, der fastsætter, at overførslen af en havnearbejder til puljen af arbejdstagere i et andet havneområde end det, hvor den pågældende har opnået sin anerkendelse, er underlagt betingelser og nærmere vilkår, der er fastsat ved en kollektiv arbejdsoverenskomst, for så vidt som disse betingelser og nærmere vilkår er nødvendige og forholdsmæssige i forhold til formålet om at opretholde sikkerheden i hvert enkelt havneområde, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

- 6) Artikel 45 TEUF, 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national ordning, der fastsætter, at logistiske arbejdstagere skal råde over et »sikkerhedscertifikat«, der udstedes mod forevisning af deres identitetskort og arbejdsaftale, og i hvilken forbindelse de nærmere vilkår for udstedelse og den procedure, der skal følges for at opnå dette certifikat, er fastsat ved en kollektiv arbejdsoverenskomst, for så vidt som betingelserne for udstedelse af et sådant certifikat er nødvendige og forholdsmæssige i forhold til formålet om at opretholde sikkerheden i havneområderne, og for så vidt som den procedure, der er fastsat for udstedelse af dette certifikat, ikke medfører urimelige og uforholdsmæssige administrative byrder.

⁽¹⁾ EUT C 288 af 26.8.2019
EUT C 348 af 14.10.2019.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. februar 2021 — straffesag mod K.M. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal — Irland)

(Sag C-77/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fælles fiskeripolitik – forordning (EF) nr. 1224/2009 – kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik – anvendelse om bord på et fiskerfartøj af udstyr, som automatisk kan klassificere fisk efter størrelse – artikel 89 – foranstaltninger, der tilsigter at sikre overholdelse af reglerne – artikel 90 – strafferetlige sanktioner – proportionalitetsprincippet)

(2021/C 128/05)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal

Part i hovedsagen

K.M.

Procesdeltager: Director of Public Prosecutions

Konklusion

Artikel 89 og 90 i Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 af 20. november 2009 om oprettelse af en EF-kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik, om ændring af forordning (EF) nr. 847/96, (EF) nr. 2371/2002, (EF) nr. 811/2004, (EF) nr. 768/2005, (EF) nr. 2115/2005, (EF) nr. 2166/2005, (EF) nr. 388/2006, (EF) nr. 509/2007, (EF) nr. 676/2007, (EF) nr. 1098/2007, (EF) nr. 1300/2008, (EF) nr. 1342/2008 og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1627/94 og (EF) nr. 1966/2006, sammenholdt med proportionalitetsprincippet, der er fastsat i artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at de med forbehold af den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, ikke er til hinder for en national bestemmelse, der med henblik på at sanktionere en overtrædelse af artikel 32 i Rådets forordning (EF) nr. 850/98 af 30. marts 1998 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer ikke alene foreskriver pålæggelse af en bøde, men også en obligatorisk beslaglæggelse af fangster og forbudte fiskeredskeer eller fiskeredskeer, der ikke opfylder kravene, og som findes om bord på den pågældende båd.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Appel iværksat den 31. juli 2020 af AL til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 10. juni 2020 i sag T-83/19, AL mod Kommissionen

(Sag C-356/20 P)

(2021/C 128/06)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: AL (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Blot)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Domstolen (Sjette afdeling) har ved kendelse af 10. december 2020 forkastet appellen, idet den er åbenbart ugrundet.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel
(Belgien) den 26. oktober 2020 — Q, R og S mod United Airlines, Inc.**

(Sag C-561/20)

(2021/C 128/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Q, R og S

Sagsøgt: United Airlines, Inc.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 1, litra a), og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, som fortolket af Domstolen, fortolkes således, at en passager er berettiget til kompensation fra et luftfartsselskab, der ikke er et EF-luftfartsselskab, såfremt passageren ankommer til sit endelige bestemmelsessted med en forsinkelse på mere end tre timer på grund af en forsinkelse på den sidste flyvning, hvis afgangssted og ankomststed uden mellemlanding på en medlemsstats område begge befinder sig på et tredjeland område, og der er tale om den sidste flyvning i en række af direkte tilsluttede flyvninger, som starter i en lufthavn, der befinder sig på en medlemsstats område, og alle flyvninger faktisk blev udført af det luftfartsselskab, der ikke er et EF-luftfartsselskab, og passageren havde reserveret alle disse flyvninger hos et EF-luftfartsselskab, der ikke faktisk udførte nogen af flyvningerne?
- 2) Såfremt der første spørgsmål besvares bekræftende, er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, som fortolket ved det første spørgsmål, da i strid med international ret, særligt princippet om, at hver stat har den fulde højhedsret over sit territorium og sit luftrum, idet denne fortolkning vil medføre, at EU-retten vil finde anvendelse på en situation, der finder sted i et tredjeland?

⁽¹⁾ EUT 2004, L 46, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem
(Nederlandene) den 2. november 2020 — F, A, G, H og I mod Staatssecretaris van Justitie en
Veiligheid**

(Sag C-579/20)

(2021/C 128/08)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem

Parter i hovedsagen

Sagsøger: F, A, G, H og I

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal kvalifikationsdirektivets ⁽¹⁾ artikel 15, litra c), udelukkende give beskyttelse i den undtagelsessituation, hvor graden af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt er så høj, at der er alvorlig grund til at antage, at en borger, der vender tilbage til det pågældende land eller i givet fald til det pågældende område, alene ved sin tilstedeværelse dér løber en reel risiko for den i artiklens litra c) omhandlede trussel? Og falder denne undtagelsessituation ind under begrebet »most extreme case of general violence« som omhandlet i dom N.A. mod Det Forenede Kongerige? ⁽²⁾

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

2) Skal kvalifikationsdirektivets artikel 15, litra c), fortolkes således, at også en mindre høj grad af vilkårlig vold end i den førnævnte undtagelsessituation, i forbindelse med en ansøgers personlige stilling og forhold, kan føre til, at der er alvorlig grund til at antage, at en ansøger, der vender tilbage til det pågældende land eller til det pågældende område, løber en risiko for den i dette litra omhandlede trussel?

Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende:

3) Skal der i denne forbindelse anvendes en glidende skala med en differentiering efter mulige niveauer af vilkårlig vold og det hertil hørende omfang af personlige forhold? Og hvilke personlige og individuelle forhold kan spille en rolle ved bedømmelsen foretaget af den kompetente myndighed og den nationale ret?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

4) Er kvalifikationsdirektivets artikel 15 opfyldt, såfremt en ansøger, der befinder sig i en situation, hvori der er tale om en mindre grad af vilkårlig vold end i den nævnte undtagelsessituation, og som kan føre bevis for, at han konkret er berørt på grund af (bl.a.) omstændigheder vedrørende hans personlige forhold, udelukkende meddeles subsidiær beskyttelse på grundlag af kvalifikationsdirektivets artikel 15, litra a) og b)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2011, L 337, s. 9).

⁽²⁾ Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, 17.7.2008, CE:ECHR:2008:0717JUDO02590407.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam
(Nederlandene) den 24. november 2020 — E.K. mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Sag C-624/20)

(2021/C 128/09)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: E.K.

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

1) Har medlemsstaterne kompetence til at bestemme, om opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF i sig selv er af midlertidig eller ikke-midlertidig karakter, eller skal dette afgøres efter EU-retten?

2) Såfremt en EU-retlig fortolkning skal finde anvendelse, er der [da] ved anvendelsen af direktiv 2003/109/EF ⁽¹⁾ forskel på de forskellige opholdsrettigheder på grundlag af afhængighedsforhold, der tilkommer tredjelandstatsborgere på grundlag af EU-retten, herunder den opholdsret på grund af et afhængighedsforhold, der tilkendes et familiemedlem til en unionsborger på grundlag af [direktiv 2004/38/EF], og opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF?

- 3) Er opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF, som efter sin art er afhængig af, at der består et afhængighedsforhold mellem tredjelandstatsborgeren og unionsborgeren og således af begrænset varighed, af midlertidig karakter?
- 4) Såfremt opholdsretten på grundlag af artikel 20 TEUF er midlertidig, skal direktivets artikel 3, stk. 2, litra e), da fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter kun indehavere af nationale opholdstilladelser er udelukket fra at erhverve status som fastboende udlænding som omhandlet i direktivet?

(¹) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25.11.2003 om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT 2004, L 16, s. 44)

**Appel iværksat den 23. november 2020 af Arkadiusz Kaminski til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Anden Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-677/19 — Polfarmex mod EUIPO — Kaminski**

(Sag C-626/20 P)

(2021/C 128/10)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Arkadiusz Kaminski (ved radcowie prawni E. Pijewska, M. Mazurek og W. Trybowski,)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Polfarmex S.A

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 28. januar 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at Arkadiusz Kaminski bærer sine egne omkostninger.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den
7. december 2020 — Europæisk arrestordre udstedt mod: X, den anden part: Openbaar Ministerie**

(Sag C-665/20)

(2021/C 128/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Parter i hovedsagen

Europæisk arrestordre udstedt mod: X

Den anden part: Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, nr. 5, i rammeafgørelse 2002/584/RIA (¹) fortolkes således, at hvis en medlemsstat vælger at gennemføre denne bestemmelse i sin nationale ret, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed råde over en vist skøn ved sin afgørelse af, om fuldbyrdelsen af den pågældende europæiske arrestordre skal afslås?
- 2) Skal udtrykket »de samme forhold« i artikel 4, nr. 5, i rammeafgørelse 2002/584/RIA fortolkes på samme måde som det samme begreb i artikel 3, nr. 2, i rammeafgørelse 2002/584/RIA og, hvis dette ikke er tilfældet, hvorledes skal begrebet i den førstnævnte bestemmelse da fortolkes?

- 3) Skal betingelsen i artikel 4, nr. 5, i rammeafgørelse 2002/584/RIA om, at »sanktionen er fuldbyrdet, [...] eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning«, fortolkes således, at den omfatter en situation, hvori den eftersøgte person er blevet idømt en endelig frihedsstraf for de samme forhold, som han delvist har afsonet i domslandet, og som delvist er blevet ham eftergivet af en ikke-judiciel myndighed i henhold til et generelt amnesti, der også gælder for personer, der er dømt for alvorlige lovovertrædelser såsom den eftersøgte, og som ikke beror på rationelle strafferetspolitiske overvejelser?

(¹) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour constitutionnelle (Belgien) den 10. december 2020 — Airbnb Ireland UC mod Région de Bruxelles-Capitale

(Sag C-674/20)

(2021/C 128/12)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour constitutionnelle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Airbnb Ireland UC

Sagsøgt: Région de Bruxelles-Capitale

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 1, stk. 5, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF (¹) af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked fortolkes således, at en national lovgivning, som forpligter leverandører af en formidlingstjeneste, der består i mod betaling og ved hjælp af en elektronisk platform at formidle kontakt mellem potentielle lejere og professionelle eller ikke-professionelle udlejere, der udbyder ydelser i form af indkvartering af kortere varighed, til efter skriftlig anmodning fra skatteforvaltningen og under administrativt bødeansvar at meddele »oplysninger om driftsbestyreren og turistindkvarteringsvirksomhedernes kontaktoplysninger samt antallet af overnatninger og anvendte indkvarteringsenheder i det forudgående år« med henblik på at identificere de personer, som er pligtige at betale en regional skat på turistindkvarteringsvirksomhederne og deres skattepligtige indtægter, er omfattet af »beskatningsområdet« og dermed må anses for at falde uden for dette direktivs anvendelsesområde?
- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 1-3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF (²) af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked da fortolkes således, at dette direktiv finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne? Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i givet fald fortolkes således, at den finder anvendelse på en sådan lovgivning?
- 3) Skal artikel 15, stk. 2, i direktiv 2000/31/EF fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en national lovgivning som den i det første præjudicielle spørgsmål beskrevne, og således, at den tillader en sådan lovgivning?

(¹) EFT 2000, L 178, s. 1.

(²) EUT 2006, L 376, s. 36.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Grondwettelijk Hof (Belgien) den 21. december 2020 — Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD og JU mod Vlaamse Regering

(Sag C-694/20)

(2021/C 128/13)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD og JU

Sagsøgt: Vlaamse Regering

Præjudicielt spørgsmål

Tilsidesætter artikel 1, nr. 2, i Rådets direktiv (EU) 2018/822 ⁽¹⁾ af 25. maj 2018 om ændring af direktiv 2011/16/EU for så vidt angår obligatorisk automatisk udveksling af oplysninger på beskatningsområdet i forbindelse med indberetningspligtige grænseoverskridende ordninger retten til en retfærdig rettergang, som sikres af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og retten til respekt for privatlivet, som sikres af artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som det i den nye artikel 8ab, stk. 5, som herved blev indføjet i Rådets direktiv 2011/16/EU ⁽²⁾ af 15. februar 2011 om administrativt samarbejde på beskatningsområdet og om ophævelse af direktiv 77/799/EØF, bestemmes, at såfremt en medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at give mellemmand ret til en fritagelse fra at skulle indgive oplysninger om en indberetningspligtig grænseoverskridende ordning, hvis indberetningspligten kræver en lovbaseret tavshedspligt i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning, skal denne medlemsstat kræve, at mellemmandene straks underretter enhver anden mellemmand eller, hvis der ikke findes nogen mellemmand, den relevante skatteyder, om deres indberetningsforpligtelse, for så vidt som denne forpligtelse har til følge, at en advokat, der optræder som mellemmand, bliver forpligtet til at dele oplysninger, som han erfarer under udøvelsen af de væsentligste aktiviteter i hans erhverv — nemlig at forsvare eller repræsentere en klient ved retterne eller at yde juridisk rådgivning, herunder udenretlig — med en anden mellemmand, der ikke er hans klient?

⁽¹⁾ EUT 2018, L 139, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2011, L 64, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 23. december 2020 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid mod C og B

(Sag C-704/20)

(2021/C 128/14)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sagsøgt: C og B

Præjudicielt spørgsmål

Gælder der i henhold til EU-retten, særligt artikel 15, stk. 2, i tilbagesendelsesdirektivet (direktiv 2008/115/EU⁽¹⁾) og artikel 9 i modtagelsesdirektivet (direktiv 2013/33/EU⁽²⁾), sammenholdt med artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder [...], en pligt til prøvelse af egen drift, således at retten er forpligtet til på eget initiativ (ex officio) at bedømme, om alle betingelser for frihedsberøvelse er opfyldt, herunder betingelser, hvis opfyldelse udlændingen ikke har bestridt, selv om den pågældende havde mulighed herfor?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26.6.2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Köln (Tyskland) den 24. december 2020 — GJ mod Ryanair DAC**(Sag C-712/20)**

(2021/C 128/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: GJ

Sagsøgt: Ryanair DAC

Præjudicielt spørgsmål

Er en strejke blandt et luftfartsselskabs egne medarbejdere på opfordring fra en fagforening en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) den 24. december 2020 — Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank og Y mod X og Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank**(Sag C-713/20)**

(2021/C 128/16)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Appellanter: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank og Y

Indstævnte: X og Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 11, stk. 3, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004⁽¹⁾ fortolkes således, at en arbejdstager, der bor i en medlemsstat og arbejder på en anden medlemsstats område på grundlag af en kontrakt om vikaransættelse, hvorved tjenesteforholdet ophører, så snart vikararbejdet er færdigt, og derefter genoptages, i de mellemliggende perioder stadig er omfattet af lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, så længe vedkommende ikke midlertidigt har indstillet dette arbejde?
- 2) Hvilke faktorer er i sådanne tilfælde af betydning ved bedømmelsen af, om der er tale om en midlertidig indstilling af virksomheden?
- 3) Efter hvilket tidsrum må det antages, at en arbejdstager, der ikke længere har et kontraktmæssigt arbejdsforhold, har indstillet virksomheden i arbejdslandet midlertidigt, med forbehold af konkrete tegn på det modsatte?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 29. december 2020 — insolvensbehandlingen af selskabet Galapagos S.A., med deltagelse af DE som kurator, Galapagos BidCo. S.a.r.l., Hauck Aufhäuser Fund Services S.A. og Prime Capital S

(Sag C-723/20)

(2021/C 128/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Galapagos S.A.

Procesdeltagere: DE, som kurator for Galapagos S.A., Galapagos BidCo. S.a.r.l., Hauck Aufhäuser Fund Services S.A. og Prime Capital S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 1, i forordning (EU) 2015/848⁽¹⁾ af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (herefter »insolvensforordningen«) fortolkes således, at et debitorselskab, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig i en medlemsstat, ikke har centret for sine hovedinteresser i en anden medlemsstat, hvor selskabets hovedkontor ligger, som er identificerbart for tredjemand ud fra objektive faktorer, hvis debitorselskabet under omstændigheder som i hovedsagen har flyttet dette hovedkontor fra en tredje medlemsstat til den anden medlemsstat, mens der i den tredje medlemsstat var indgivet begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling af selskabet, som endnu ikke er afgjort?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3, stk. 1, i insolvensforordningen fortolkes således, at
 - a) retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig på det tidspunkt, hvor der indgives begæring om indledning af insolvensbehandling, fortsat har international kompetence til at træffe afgørelse om indledning af denne procedure, når debitor, efter at begæringen er indgivet, men før der er truffet afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen, flytter centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstats område, og

- b) at denne fortsat bestående internationale kompetence for retterne i en medlemsstat udelukker, at retterne i en anden medlemsstat har kompetence til at behandle yderligere begæringer om indledning af hovedinsolvensbehandling, som, efter at centret for debtors hovedinteresser er flyttet til en anden medlemsstat, indgives til en ret i denne anden medlemsstat?

(¹) EUT 2015, L 141, s. 19.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Judecătoria Miercurea Ciuc (Rumænien) den 4. januar 2021 — Pricoforest SRL mod Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (ISCTR)

(Sag C-13/21)

(2021/C 128/18)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Judecătoria Miercurea Ciuc

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pricoforest SRL

Sagsøgt: Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (ISCTR)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »radius af 100 km« i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 (¹) fortolkes således, at afstanden i fugleflugtslinje mellem virksomhedens hjemsted og destinationen skal være mindre end 100 km, eller således at køretøjets reelt tilbagelagte vejstrækning skal være mindre end 100 km?
- 2) Skal bestemmelserne i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 fortolkes således, at udførelsen inden for en måned af transportopgaver henhørende til den i denne bestemmelse omhandlede kategori, hvoraf nogle udføres inden for en radius af 100 km fra virksomhedens hjemsted og andre ved overskridelse af denne radius, med hensyn til undtagelsen af den i artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning nr. 561/2006 omhandlede situation fra anvendelsen af denne forordning gennem en national bestemmelse indebærer, at denne undtagelse omfatter alle de berørte køretøjer, kun transportopgaver udført [uden] overskridelse af radiussen af 100 km eller ingen af dem?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15.3.2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 (EUT 2006, L 102, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 12. januar 2021 — Uniqa Versicherungen AG mod VU

(Sag C-18/21)

(2021/C 128/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Uniqa Versicherungen AG

Sagsøgt: VU

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 20 og 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006⁽¹⁾ af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for den afbrydelse af den i forordningens artikel 16, stk. 2 fastsatte frist på 30 dage til at indgive indsigelse imod et europæisk betalingspåkrav, der blev indført ved § 1, stk. 1, i Bundesgesetz betreffend Begleitmaßnahmen zu COVID-19 in der Justiz (den østrigske forbundslov om Covid-19-ledsageforanstaltninger inden for retsvæsenet), hvorefter alle processuelle frister i civile retssager, hvor den fristudløsende begivenhed indtræder efter den 21. marts 2020, eller fristerne endnu ikke er udløbet på dette tidspunkt, afbrydes til og med den 30. april 2020, hvorefter de begynder at løbe forfra fra den 1. maj 2020?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 399, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem (Nederlandene) den 13. januar 2021 — I og S mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sag C-19/21)

(2021/C 128/20)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: I og S

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 27 i Dublinforordningen⁽¹⁾, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagelsesanmodningen?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og Dublinforordningens artikel 27 ikke kan være hjemmel for et effektivt retsmiddel, skal chartrets artikel 47 — sammenholdt med den grundlæggende ret til familiens enhed og barnets tarv (som fastsat i Dublinforordningens artikel 8 til 10 og 19. betragtning hertil) — da fortolkes således, at den anmodede medlemsstat er forpligtet til at give ansøgeren, som opholder sig i den anmodende medlemsstat og ønsker overførsel i henhold til Dublinforordningens artikel 8 (eller artikel 9 og 10), eller et familiemedlem til ansøgeren som omhandlet i Dublinforordningens artikel 8, 9 eller 10, ret til et effektivt retsmiddel i form af indbringelse for en domstol af et afslag på overtagelsesanmodningen?
- 3) Såfremt spørgsmål I eller spørgsmål II (anden del) besvares bekræftende, på hvilken måde og af hvilken medlemsstat skal afgørelsen om afslag på overtagelsesanmodningen truffet af den anmodede medlemsstat, og retten til at indgive et effektivt retsmiddel herimod, meddeles ansøgeren eller familiemedlemmet til ansøgeren?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gericht Erster Instanz Eupen (Belgien) den 14. januar 2021 — IO mod Wallonische Region

(Sag C-23/21)

(2021/C 128/21)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Gericht Erster Instanz Eupen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: IO

Sagsøgt: Wallonische Region

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Strider en national lovgivning som den, der anvendes af Wallonische Region, og hvorefter anvendelsen af en udenlandsk firmabil, som stilles til rådighed for en administrerende direktør (eller en selvstændig erhvervsdrivende) med bopæl i Belgien af en virksomhed (med eller uden status som juridisk person), der har hjemsted i en anden EU-medlemsstat end Belgien, uden at der på ny opstår anmeldelsespligt, gøres afhængig af, at denne administrerende direktør (eller denne selvstændige erhvervsdrivende) i køretøjet medbringer en attest fra virksomheden (med eller uden status som juridisk person) eller et ansættelsesbevis (dvs. en attest som omhandlet i artikel 3, § 2, nr. 2, i kongelig bekendtgørelse af 20.7.2001), mod de relevante europæiske retsregler og navnlig artikel 49 (etableringsfrihed) og 56 (fri udveksling af tjenesteydelser) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)?
- 2) Er det foreneligt med de relevante europæiske retsregler og navnlig med artikel 49 TEUF (etableringsfrihed) og 56 TEUF (fri udveksling af tjenesteydelser) at gøre anvendelsen af en i udlandet indregistreret firmabil, som stilles til rådighed for en i Belgien bosiddende partner og administrerende direktør, betinget af, at denne modtager en løn eller en indkomst fra virksomheden?
- 3) Er en national lovgivning, således som den her er beskrevet og gennemført af Wallonische Region, begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed eller andre beskyttelsesforanstaltninger, og er det nødvendigt at overholde den nationale lovgivning, som fortolkes således, at den, uden at der kan fraviges herfra, kræver, at der medbringes såvel et ansættelsesbevis som en attest for tilrådighedsstillelsen af køretøjet, for at nå det tilstræbte mål, eller ville målet også kunne være nået på anden vis og med mindre strenge og formalistiske midler?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) den 22. januar 2021 — Sense Visuele Communicatie en Handel vof (der også driver handel under navnet De Scharrelderij) mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sag C-36/21)

(2021/C 128/22)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Appellant: Sense Visuele Communicatie en Handel vof (der også driver handel under navnet De Scharrelderij)

Indstævnt: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Præjudicielt spørgsmål

Er EU-retten til hinder for, at det på grundlag af det nationalretlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning afgøres, om et nationalt forvaltningsorgan i strid med en EU-retlig bestemmelse har skabt en forventning og således efter national ret har handlet uretmæssigt ved ikke at erstatte den skade, som den retsundergivne som følge heraf har lidt, når den retsundergivne ikke kan påberåbe sig det EU-retlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning, fordi der er tale om en præcis EU-retlig bestemmelse?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 22. januar 2021 — VK mod BMW Bank GmbH

(Sag C-38/21)

(2021/C 128/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Ravensburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VK

Sagsøgt: BMW Bank GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Vedrørende lovmæssighedsfiktionen i henhold til artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (lov om ikrafttræden af den borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«):
 - a) Er EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, uforenelige med artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF⁽¹⁾, for så vidt som disse bestemmelser fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

- b) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, at EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, ikke skal anvendes, for så vidt som disse bestemmelser i EGBGB fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?

Såfremt spørgsmål II. 1. b) ikke besvares bekræftende:

- 2) Vedrørende de obligatoriske oplysninger i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF:

- a) Skal artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at det rentebeløb, der påløber pr. dag, og som skal angives i kreditaftalen, skal beregnes i henhold til den kontraktlige debitorrente, der er anført i aftalen?

- b) Skal artikel 10, stk. 2, litra l), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at kreditaftalen skal angive den gældende sats for morarenter på tidspunktet for indgåelse af aftalen som et absolut tal, men som minimum den gældende referencesats (i det foreliggende tilfælde basisrentesatsen i henhold til § 247 i Bürgerliches Gesetzbuch (den borgerlige lovbog, herefter »BGB«), på grundlag af hvilken den gældende sats for morarenter beregnes ved et tillæg (i det foreliggende tilfælde fem procentpoint i henhold til BGB's § 288, stk. 1, andet punktum) som et absolut tal, og skal forbrugeren informeres om referencesatsen (basisrentesatsen), og om, at denne kan ændre sig?
- c) Skal artikel 10, stk. 2, litra t), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at kreditaftalens tekst skal angive de væsentlige formelle betingelser for klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister?

Såfremt mindst et af de ovenstående spørgsmål II. 2. a)-c) besvares bekræftende:

- d) Skal artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF fortolkes således, at fristen for udøvelse af fortrydelsesretten kun begynder at løbe, såfremt oplysningerne i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF er angivet fuldstændigt og korrekt?

Såfremt spørgsmålet besvares benægtende:

- e) Hvilke kriterier er relevante for, at fortrydelsesfristen begynder at løbe på trods af ufuldstændige eller ukorrekte oplysninger?

Såfremt ovenstående spørgsmål II. 1. a) og/eller mindst et af de under spørgsmål II. 2. a)-c) besvares bekræftende:

- 3) Vedrørende fortabelsen [»Verwirkung«] af den fortrydelsesret, der består i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF:

- a) Kan fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF fortabes?

Såfremt dette er tilfældet:

- b) Udgør fortabelsen en tidsbegrænsning af fortrydelsesretten, der skal være reguleret i en parlamentslov?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- c) Forudsætter en fortabelse i subjektiv henseende, at forbrugeren vidste, at dennes fortrydelsesret fortsat bestod, eller at denne i det mindste var ansvarlig for sit manglende kendskab, idet dette skyldtes grov uagtsomhed?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- d) Er kreditgiverens mulighed for at meddele kredittageren oplysningerne efterfølgende som omhandlet i artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF og dermed sætte fristen i gang til hinder for at anvende reglerne om fortabelse i god tro [»Treu und Glauben«]?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

- e) Er dette foreneligt med de faste folkeretlige principper, som de tyske domstole er bundet af i henhold til Grundgesetz (den tyske grundlov, herefter »forfatningen«).

Såfremt dette er tilfældet:

- f) Hvorledes skal de tyske retsmyndigheder i givet fald løse en konflikt mellem bindende folkeretlige regler og krav fra Den Europæiske Unions Domstol?

4) Vedrørende den antagelse, at der i forbindelse med forbrugerens udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF foreligger misbrug af rettigheder:

a) Kan udøvelsen af fortrydelsesretten i henhold til artikel 14, stk. 1, første punktum, i direktiv 2008/48/EF udgøre et misbrug af rettigheder?

Såfremt dette er tilfældet:

b) Såfremt det antages, at der foreligger et misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten, foreligger der da en begrænsning af fortrydelsesretten, der skal være reguleret i en parlamentslov?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

c) Forudsætter antagelsen om, at der foreligger misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten i subjektiv henseende, at forbrugeren vidste, at dennes fortrydelsesret fortsat bestod, eller at denne i det mindste var ansvarlig for sit manglende kendskab, idet dette skyldtes grov uagtsomhed?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

d) Er kreditgiverens mulighed for at meddele kredittageren oplysningerne efterfølgende som omhandlet i artikel 14, stk. 1, andet punktum, litra b), i direktiv 2008/48/EF og dermed sætte fristen i gang til hinder for den antagelse, at der foreligger misbrug af rettigheder i forbindelse med udøvelsen af fortrydelsesretten i henhold til princippet om god tro?

Såfremt dette ikke er tilfældet:

e) Er dette foreneligt med de faste folkeretlige principper, som de tyske domstole er bundet af i henhold til forfatningen?

Såfremt dette er tilfældet:

f) Hvorledes skal de tyske retsmyndigheder i givet fald løse en konflikt mellem bindende folkeretlige regler og krav fra Den Europæiske Unions Domstols?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 26. januar 2021 — X mod Staatssecretaris van
Justitie en Veiligheid**

(Sag C-39/21)

(2021/C 128/24)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Må medlemsstaterne henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med dette charters artikel 6 og 53 og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivets⁽¹⁾ artikel 15, stk. 2, litra b), modtagelsesdirektivets⁽²⁾ artikel 9, stk. 3, og Dublinforordningens⁽³⁾ artikel 28, stk. 4, udforme den retslige procedure, hvorved en af myndighederne iværksat frihedsberøvelse af en udlænding kan anfægtes, således, at det er retten forbudt ex officio at undersøge alle aspekter af frihedsberøvelsens lovlighed, at bedømme hvorvidt, og under ex officio-undersøgelsen fastslå, at frihedsberøvelsen er ulovlig, og hvis dette er tilfældet, med det samme bringe denne ulovlige frihedsberøvelse til ophør og bestemme, at udlændingen straks skal sættes på fri fod? Såfremt Den Europæiske Unions Domstol finder, at en sådan national ordning er uforenelig med EU-retten, betyder dette da også, at såfremt udlændingen begærer sig sat på fri fod, er retten altid forpligtet til ex officio aktivt og grundigt at undersøge og bedømme alle relevante faktiske omstændigheder og elementer vedrørende frihedsberøvelsens lovlighed?
- 2) Skal spørgsmål I henset til chartrets artikel 24, stk. 2, sammenholdt med tilbagesendelsesdirektivets artikel 3, nr. 9, modtagelsesdirektivets artikel 21 og Dublinforordningens artikel 6, besvares anderledes, hvis den af myndighederne frihedsberøvede udlænding er mindreårig?
- 3) Følger det af retten til et effektivt retsmiddel som garanteret i chartrets artikel 47, sammenholdt med chartrets artikel 6 og artikel 53, og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivets artikel 15, stk. 2, litra b), modtagelsesdirektivets artikel 9, stk. 3, og Dublinforordningens artikel 28, stk. 4, at retten i hver instans, såfremt udlændingen anmoder om at få frihedsberøvelsen ophævet og blive sat på fri fod, skal forsyne enhver afgørelse vedrørende denne anmodning med en behørig materiel begrundelse, såfremt retsmidlet i øvrigt er udformet således, som det er tilfældet i denne medlemsstat? Såfremt Domstolen finder, at en national retspraksis, hvorefter retten i anden og således sidste instans kan nøjes med at træffe en afgørelse uden nogen materiel begrundelse herfor, er uforenelig med EU-retten, i betragtning af den måde, som dette retsmiddel i øvrigt er udformet på i denne medlemsstat, betyder dette da, at en sådan beføjelse for den ret, der i anden og således sidste instans træffer afgørelse i asylsager og almindelige udlændingesager, også må anses for at være uforenelig med EU-retten i betragtning af udlændingens sårbare stilling, den ikke uvæsentlige betydning af udlændingeretlige procedurer og konstateringen af, at disse procedurer som en undtagelse fra alle øvrige forvaltningsprocedurer med hensyn til retsbeskyttelse yder udlændingen de samme ringe processuelle garantier som proceduren for administrativ frihedsberøvelse? Skal disse spørgsmål henset til chartrets artikel 24, stk. 2, besvares anderledes, såfremt den udlænding, der ved en ret anfægter en af myndighederne truffet udlændingeretlig afgørelse, er mindreårig?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26.6.2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ustavno sodišče Republike Slovenije (Slovenien)
den 28. januar 2021 — Banka Slovenije mod Državni zbor Republike Slovenije**

(Sag C-45/21)

(2021/C 128/25)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Banka Slovenije

Den anden part i sagen: Državni zbor Republike Slovenije

Præjudicielle spørgsmål

- a) Skal artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 21 i protokol nr. 4 fortolkes således, at de er til hinder for, at en national centralbank — der er medlem af Det Europæiske System af Centralbanker, og som med egne midler er erstatningsansvarlig over for tidligere indehaveren af slettede finansielle instrumenter, hvilke instrumenter denne bank besluttede at slette ved udøvelsen af en ved lov pålagt beføjelse — træffer ekstraordinære foranstaltninger i almenhedens interesse med henblik på at forebygge trusler mod det finansielle systems stabilitet, såfremt det i forbindelse med efterfølgende retssager fremgår, at der er sket en tilsidesættelse af princippet, hvorefter ingen indehaver af et finansielt instrument som følge af ekstraordinære foranstaltninger må stilles ringere end, hvis disse foranstaltningerne aldrig var blevet truffet, når den nationale centralbank i denne sammenhæng er ansvarlig: (1) for det tab, der ville kunne forebygges på grundlag af de forhold og omstændigheder, der gjorde sig gældende på tidspunktet for centralbankens afgørelse, og som sidstnævnte bank var eller burde have været bekendt med, og (2) for det tab, som er en følge af adfærden hos de personer, der har handlet under udøvelsen af centralbankens beføjelser og på bankens vegne, og som derfor i lyset af de forhold og omstændigheder, som disse personer var eller burde have været bekendt med i overensstemmelse med deres beføjelser, ikke har udvist den nødvendige agtpågivenhed, som kan forventes af en sagkyndig og fornuftig person?
- b) Skal artikel 123 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 21 i protokol nr. 4 fortolkes således, at de er til hinder for, at en national centralbank, der er medlem af Det Europæiske System af Centralbanker, med egne midler betaler en særlig økonomisk godtgørelse til en del af de tidligere indehavere af slettede finansielle instrumenter (på grundlag af et kriterium om formueforhold), hvis finansielle instrumenter blev slettet af centralbanken under udøvelse af en pålagte beføjelse til at træffe ekstraordinære foranstaltninger af hensyn til almenvellet med henblik på at forebygge trusler mod det finansielle systems stabilitet, når det eneste krav for at opnå ret til godtgørelse i en sådan situation er, at det finansielle instrument er slettet, og det i denne forbindelse ikke har nogen betydning, om princippet, hvorefter ingen indehaver af et finansielt instrument som følge af ekstraordinære foranstaltninger må stilles ringere end, hvis disse foranstaltningerne aldrig var blevet truffet, er blevet tilsidesat?
- c) Skal artikel 130 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 7 i protokol nr. 4 om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank fortolkes således, at de er til hinder for, at en national centralbank pålægges at betale erstatning for tab, der er opstået som følge af bankens udøvelse af pålagte beføjelser op til et beløb, som kan skade bankens mulighed for effektivt at udføre sine opgaver? Er de retlige betingelser for pålæggelsen af dette ansvar relevante med henblik på at afgøre, om princippet om den nationale centralbanks finansielle uafhængighed er tilsidesat?
- d) Skal artikel 53-62 i direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾ eller artikel 44-52 i direktiv 2006/48/EF ⁽²⁾, der beskytter fortroligheden af oplysninger, der modtages, udveksles eller videregives i forbindelse med tilsynet med banker, fortolkes således, at disse to direktiver også beskytter fortroligheden af oplysninger, der udveksles eller videregives i forbindelse med gennemførelsen af foranstaltninger til redning af banker med henblik på at sikre det finansielle systems stabilitet, når risiciene mod bankernes solvens og likviditet ikke kunne fjernes ved hjælp af de almindelige tilsynsforanstaltninger, og disse foranstaltninger derfor blev anset for saneringsforanstaltninger som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125, af 5.5.2001) ⁽³⁾?
- e) Såfremt spørgsmål d) besvares bekræftende, skal artikel 53-62 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 44-52 i direktiv 2006/48/EF om fortroligheden af oplysninger, der modtages, udveksles eller videregives i forbindelse med tilsynet med banker, da fortolkes således, at med henblik på den beskyttelse, disse direktiver giver, er direktiv 2013/36/EU, der er et nyere direktiv, ligeledes relevant, når der er tale om fortrolige oplysninger, der er modtaget eller udvekslet, mens direktiv 2006/48/EF var i kraft, såfremt disse oplysninger burde have været videregivet, mens direktiv 2013/36/EU var i kraft?

- f) Såfremt spørgsmål d) besvares bekræftende, skal artikel 53, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2013/36/EU (og artikel 44, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2006/48/EF, afhængigt af besvarelsen på det foregående spørgsmål) da fortolkes således, at begrebet fortrolige oplysninger med hensyn til hvilke, der gælder en tavshedspligt, ikke omfatter oplysninger, som en national centralbank råder over i egenskab af tilsynsorgan, og som er blevet offentliggjort nogen tid efter, at de er blevet udvekslet, dvs. oplysninger med hensyn til hvilke, der gælder en tavshedspligt, og som går fem eller flere år tilbage, og som derfor i princippet på grund af grund af den tid, der er gået, anses for historiske oplysninger, der ikke længere er for fortrolige? Afhænger bevarelsen af fortroligheden af historiske oplysninger, der går fem eller flere år tilbage, af, om fortroligheden er berettiget af andre grunde end den forretningsmæssige situation for de banker, der føres tilsyn med?
- g) Såfremt spørgsmål d) besvares bekræftende, skal artikel 53, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2013/36/EU [og artikel 44, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2006/48/EF, afhængigt af besvarelsen af spørgsmål d)] da fortolkes således, at bestemmelsen tillader, at fortrolige dokumenter — som ikke vedrører tredjemænd, der har forsøgt at redde et kreditinstitut, og som er retlig relevante for rettens afgørelse i forbindelse med et civilt erstatningssøgsmål, der er indledt over for det kompetente tilsynsorgan — allerede inden indledningen af en retssag automatisk videregives til alle eventuelle sagsøgere og disses repræsentanter, uden at der gennemføres en særlig procedure med henblik på at afgøre, om det er berettiget at videregive hver enkelt dokument til hver enkelt berettiget person, og uden at der foretages en afvejning af interesserne i hver enkelt sag, og dette til og med, når der er tale om oplysninger vedrørende kreditinstitutter, som ikke er truet af konkurs eller tvangslikvidation, men som derimod har modtaget støtte fra staten i forbindelse med proceduren for sletning af finansielle instrumenter tilhørende aktionærer og efterstillede kreditorer i disse kreditinstitutter?
- h) Såfremt spørgsmål d) besvares bekræftende, skal artikel 53, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/36/EU [og artikel 44, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2006/48/EF, afhængigt af besvarelsen af spørgsmål d)] da fortolkes således, at bestemmelsen tillader offentliggørelse på internettet — og dermed tilrådighedsstillelse for alle — af fortrolige dokumenter eller sammendrag heraf, som ikke vedrører tredjemænd, der har forsøgt at redde et kreditinstitut, og som har retlig relevans for en domstols afgørelse i et civilt erstatningssøgsmål anlagt mod det kompetente tilsynsorgan, når der er tale om oplysninger om kreditinstitutter, som ikke er truet af konkurs eller tvangslikvidation, men som derimod har modtaget støtte fra staten i forbindelse med proceduren for sletning af finansielle instrumenter tilhørende aktionærer og efterstillede kreditorer i disse kreditinstitutter, såfremt det er foreskrevet, at alle fortrolige oplysninger skal overstreges i forbindelse med den omhandlede offentliggørelse på internettet?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14.6.2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (EUT 2006, L 177, s. 1).
- (³) EFT 2001, L 125, s. 15.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tallinna Halduskohus (Estland) den 28. januar 2021 — Aktsiaselts M.V.WOOL mod Põllumajandus- ja Toiduamet

(Sag C-51/21)

(2021/C 128/26)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tallinna Halduskohus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Aktsiaselts M.V.WOOL

Sagsøgt: Põllumajandus- ja Toiduamet (tidligere Veterinaar- ja Toiduamet)

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal det andet mikrobiologiske kriterium »ikke påvist i 25 g«, som anføres i artikel 3, stk. 1, og punkt 1.2 i tabellen i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005 ⁽¹⁾, under hensyntagen til denne forordning og beskyttelsen af folkesundheden samt de formål, der forfølges med forordning nr. 178/2002 ⁽²⁾ og forordning nr. 882/2004 ⁽³⁾, fortolkes således, at det mikrobiologiske kriterium »ingen i 25 g« i alle tilfælde også gælder for markedsførte fødevarer i deres holdbarhedsperiode, såfremt fødevarer virkingslederens over for den kompetente myndighed ikke i tilstrækkelig grad har været i stand til at dokumentere, at andre spiseklare fødevarer, der understøtter vækst af *Listeria monocytogenes*, end fødevarer bestemt til spædbørn og til særlige medicinske formål, ikke overskrider grænseværdien på 100 cfu/g i deres holdbarhedsperiode?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal det andet mikrobiologiske kriterium »ikke påvist i 25 g«, som anføres i artikel 3, stk. 1, og punkt 1.2 i tabellen i kapitel 1 i bilag I til forordning nr. 2073/2005, under hensyntagen til denne forordning og beskyttelsen af folkesundheden samt de formål, der forfølges med forordning nr. 178/2002 og forordning nr. 882/2004, fortolkes således, at uanset om fødevarer virkingslederens over for den kompetente myndighed i tilstrækkelig grad kan dokumentere, at fødevarer ikke overskrider grænseværdien på 100 cfu/g i sin holdbarhedsperiode, da gælder der to alternative mikrobiologiske kriterier for denne fødevarer, nemlig 1) så længe fødevarer er under fødevarer virkingslederens kontrol, kriteriet »ingen i 25 g«, og 2) efter at fødevarer har forladt fødevarer virkingslederens umiddelbare kontrol, kriteriet »100 cfu/g«?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 af 15.11.2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer (EUT 2005, L 338, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28.1.2002 om generelle principper og krav i fødevarer lovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed (EUT 2002, L 31, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29.4.2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarer lovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT 2004, L 165, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 191, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Liège (Belgien) den 28. januar 2021 — Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL mod État belge — SPF Finances

(Sag C-52/21)

(2021/C 128/27)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL

Sagsøgt: État belge — SPF Finances

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning eller praksis, i henhold til hvilken selskaber, som er etableret i én medlemsstat, som anvender tjenesteydelser fra selskaber, der er etableret i en anden medlemsstat, har pligt til at udarbejde og indgive opgørelser og sammenfattende oversigter til skatteforvaltningen for så vidt angår disse udgifter for at undgå, at der pålignes selskabsskat svarende til 100 % eller 50 % af de beløb, som selskaberne i denne anden medlemsstat har faktureret, mens de ikke er undergivet en sådan pligt for at undgå påligning af den nævnte skat, såfremt de anvender tjenesteydelser fra hjemmehørende selskaber?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Liège (Belgien) den 28. januar 2021 — Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL mod État belge — SPF Finances

(Sag C-53/21)

(2021/C 128/28)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Liège

Parter i hovedsagen

Appellant: Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL

Indstævnt: État belge — SPF Finances

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning eller praksis, i henhold til hvilken selskaber, som er etableret i én medlemsstat, som anvender tjenesteydelser fra selskaber, der er etableret i en anden medlemsstat, har pligt til at udarbejde og indgive opgørelser og sammenfattende oversigter til skatteforvaltningen for så vidt angår disse udgifter for at undgå, at der pålignes selskabsskat svarende til 100 % eller 50 % af de beløb, som selskaberne i denne anden medlemsstat har faktureret, mens de ikke er undergivet en sådan pligt for at undgå påligning af den nævnte skat, såfremt de anvender tjenesteydelser fra hjemmehørende selskaber?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 28. januar 2021 — Direktor na Agentsia »Mitnitsi« mod IMPERIAL TOBACCO BULGARIA EOOD

(Sag C-55/21)

(2021/C 128/29)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: Direktor na Agentsia »Mitnitsi«

Kassationsindstævnt: IMPERIAL TOBACCO BULGARIA EOOD

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 11 i Rådets Direktiv 2008/118/EF⁽¹⁾ af 16. december 2008 og artikel 17, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 2011/64/EF⁽²⁾ af 21. juni 2011 fortolkes således, at de forpligter medlemsstaterne til at fastsætte bestemmelser om tilbagebetaling af punktafgiften, herunder punktafgiften på forarbejdet tobak, som er overgået til forbrug og destrueret under administrativt tilsyn?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan de berørte personer påberåbe sig den direkte virkning af direktivernes bestemmelser og de EU-retlige principper, hvis en medlemsstat ikke har opfyldt sin pligt til at fastsætte sådanne bestemmelser?

- 3) Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende: Berettiger de nævnte bestemmelser under de faktiske omstændigheder, der er konstateret i den foreliggende sag, til en godtgørelse af den betalte punktafgift alene på grundlag af anmodningen og uden yderligere formelle krav?

(¹) Rådets direktiv 2008/118/EF af 16.12.2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009, L 9, s. 12).

(²) Rådets direktiv 2011/64/EU af 21.6.2011 om punktafgiftsstrukturen og -satsene for forarbejdet tobak (EUT 2011, L 176, s. 24).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litauen) den 29. januar 2021 — »ARVI« ir ko UAB mod Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sag C-56/21)

(2021/C 128/30)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės

Parter i hovedsagen

Klager: »ARVI« ir ko UAB

Indklagede: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er national lovgivning, hvorefter en momspligtig person kun har ret til at vælge at opkræve moms af [leveringen af] en moms fritaget fast ejendom, såfremt denne ejendom overdrages til en afgiftspligtig person, der på tidspunktet for transaktionens indgåelse var registreret som en momspligtig person, forenelig med direktivets (¹) artikel 135 og 137 samt princippet om afgiftsneutralitet og effektivitetsprincippet?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er en fortolkning af de nationale bestemmelser, hvorefter leverandøren af en fast ejendom skal regulere fradraget for moms på erhvervelsen af den overdragne faste ejendom, når han har valgt at opkræve moms for leveringen af den faste ejendom, og denne valgmulighed er udelukket i henhold til national ret alene fordi køberen ikke havde status som en registreret momspligtig person, da i overensstemmelse med direktivets bestemmelser om leverandørens ret til at fradrage moms og til regulering af fradraget og med princippet om afgiftsneutralitet og effektivitetsprincippet?
- 3) Er en administrativ praksis, hvorefter leverandøren af en fast ejendom under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede er forpligtet til at regulere fradraget for indgående moms på erhvervelsen/fremstillingen af den faste ejendom, idet salget af denne faste ejendom skal anses for en moms fritaget levering af fast ejendom, fordi der ikke foreligger en ret til at vælge at opkræve moms (fordi køberen ikke havde et momsregistreringsnummer på tidspunktet for transaktionens indgåelse), selv om køberen på tidspunktet for transaktionens indgåelse havde ansøgt om registrering som en momspligtig person og blev registreret som en momspligtig person en måned efter transaktionens indgåelse, forenelig med direktivets bestemmelser om leverandørens ret til at fradrage moms og til regulering af fradraget og med princippet om momsens neutralitet? Er det i et sådant tilfælde relevant at fastslå, om køberen af den faste ejendom, der blev registreret som en momspligtig person efter transaktionen, faktisk har anvendt den erhvervede ejendom til momspligtig virksomhed, og at der ikke er tegn på svig eller misbrug?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour administrative d'appel de Versailles (Frankrig) den 2. februar 2021 — JP mod Ministre de la Transition écologique og Premier ministre

(Sag C-61/21)

(2021/C 128/31)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour administrative d'appel de Versailles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JP

Sagsøgte: Ministre de la Transition écologique og Premier ministre

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de gældende EU-retlige regler, der følger af bestemmelserne i artikel 13, stk. 1 og artikel 23, stk. 1 i direktiv 2008/50/EF⁽¹⁾ af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa fortolkes således, at privatpersoner, for det tilfælde at en af Den Europæiske Unions medlemsstater gør sig skyldig i en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af de heraf følgende forpligtelser, har ret til erstatning fra den pågældende medlemsstat for de skader, der påvirker deres sundhed, og som har en direkte og sikker årsagsforbindelse med den forringede luftkvalitet?
- 2) Såfremt det antages, at de ovennævnte bestemmelser reelt kan indrømme en sådan ret til erstatning for sundhedsmæssige skader, ønskes det oplyst, hvilke betingelser indrømmelsen af denne ret er undergivet i lyset bl.a. af det tidspunkt, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om den pågældende medlemsstat har gjort sig skyldig i traktatbrud?

⁽¹⁾ EUT 2008, L 152, s. 1

Appel iværksat den 2. februar 2021 af SGL Carbon SE til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-639/18, SGL Carbon SE mod Kommissionen

(Sag C-65/21 P)

(2021/C 128/32)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SGL Carbon SE (ved advocaat P. Sellar, avocat K. Van Maldegem og avocate M. Grunchard)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt fandt, at appellantens argument om at Kommissionen begik en åbenbar fejl, ikke nødvendigvis også omfattede argumentet om, at Kommissionen havde tilsidesat pligten til at udvise omhu.

Andet anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt støttede sig på den angiveligt manglende retlige klarhed i punkt 4.1.3.5.5 i bilag I til forordning nr. 1272/2008 ⁽¹⁾ for at forkaste det retlige argument, som appellanten faktisk havde anført.

Tredje anbringende om, at Retten ikke kunne støtte sig på, at de retlige rammer var komplekse for at undskylde Kommissionens fejl, der bestod i at tage hensyn til CTPHT's (beg. kultjære-, højtemperaturs-) manglende vandopløselighed. Retten havde faktisk truffet en modsat afgørelse i andre sager, der hænger sammen med den foreliggende (sag T-689/19 DEP, Bilbaina de Alquitrans SA m.fl. mod Europa-Kommissionen). Da der ikke blev anført nogen begrundelse for den modsatte afgørelse, var Rettens begrundelse utilstrækkelig og selvmodsigende. Fjerde anbringende om, at Retten med urette anvendte det normale som målestok for at udvise omhu. Ved at fastslå, at Kommissionen handlede som enhver normal administrativ myndighed, der udviser omhu, ville have gjort det, anvendte den en ukorrekt og uegnet sammenligning, for at bedømme, om Kommissionen havde været udvist omhu og havde handlet på normal måde.

Femte anbringende om, at Rettens begrundelse var utilstrækkelig og selvmodsigende, for så vidt som Retten uden at anføre nogen beviser og ved kun at støtte sig på generaladvokatens forslag til afgørelse fastslog, at det muligvis havde været svært for Kommissionen at korrigere sin åbenbare vurderingsfejl, hvormed det blev antydnet, at Kommissionens tilgang var undskyldelig.

Sjette anbringende om, at det var retligt fejlagtigt af Retten at konkludere, at Kommissionens fejl var undskyldelig med en henvisning til forsigtighedsprincippet, fordi det er fast retspraksis, at dette princip ikke kan påberåbes ved klassifikationen af et stof.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 3. februar 2021 —
Iveco Orecchia SpA mod APAM Esercizio SpA**

(Sag C-68/21)

(2021/C 128/33)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Iveco Orecchia SpA

Sagsøgt: APAM Esercizio SpA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det foreneligt med EU-retten — og navnlig bestemmelserne i direktiv 2007/46/EF ⁽¹⁾ (især direktivets artikel 10, 19 og 28), ligebehandlingsprincippet, princippet om upartiskhed, princippet om fri konkurrence og princippet om god forvaltningsskik — at den ordregivende myndighed i forbindelse med en offentlig kontrakt for levering af reservedele til busser bestemt til offentlig personbefordring godtager reservedele bestemt til et specifikt køretøj, som dels fremstilles af en anden fabrikant end køretøjets fremstiller og derfor ikke er blevet typegodkendt sammen med køretøjet, og som henhører under en af komponenttyperne omfattet af de tekniske specifikationer som defineret i bilag IV til det ovennævnte direktiv (Liste over krav i forbindelse med EF-typegodkendelse af køretøjer), dels bliver tilbudt, uden at de ledsages af typegodkendelsesattesten og uden oplysning om den reelle typegodkendelse, og derimod på den antagelse, at typegodkendelse ikke er nødvendig, således at det er tilstrækkeligt, at tilbudsgiveren kun udsteder en erklæring om ligheden mellem de tilbudte og de originale typegodkendte reservedele?

- 2) 2) Er det foreneligt med EU-retten — og navnlig artikel 3, nr. 27), i direktiv 2007/46/EF — at en tilbudsgiver i forbindelse med en offentlig kontrakt for levering af reservedele til busser bestemt til offentlig personbefordring selv kan udgive sig for at være »fremstiller« af en specifik ikke-original reservedel bestemt til et specifikt køretøj, især såfremt denne del henhører under en af komponenttyperne omfattet af de tekniske specifikationer som defineret i bilag IV (Liste over krav i forbindelse med EF-typegodkendelse af køretøjer) til direktiv 2007/46/EF, eller skal den pågældende tilbudsgiver — med henblik på at godtgøre, at de enkelte tilbudte reservedele er i overensstemmelse med udbudsprocedurens tekniske specifikationer — godtgøre at være den person, som over for den godkendende myndighed er ansvarlig for typegodkendelsesprocessen i enhver henseende og for produktionens overensstemmelse samt det relaterede kvalitetsniveau, og for direkte at udføre i det mindste nogle trin af fremstillingen af den komponent, som skal typegodkendes, og hvilke bevismidler er i bekræftende fald påkrævede for at godtgøre dette?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5.9.2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) (EUT 2007, L 263, s. 1).

Sag anlagt den 3. februar 2021 — Europa-Kommissionen mod Den Helleenske Republik

(Sag C-70/21)

(2021/C 128/34)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Kostantinidis og M. Noll-Ehlers)

Sagsøgt: Den Helleenske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF (¹), sammenholdt med bilag XI hertil, idet grænseværdierne for koncentrationerne af PM₁₀ systematisk og vedvarende er blevet overskredet for så vidt angår døgngrænseværdien i zonen/det bymæssige område EL0004 Thessaloniki, der har været gældende siden 2005.
- Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XV, del A, hertil, herunder navnlig forpligtelsen i henhold til dette direktivs artikel 23, stk. 1, andet afsnit, til at fastsætte egnede foranstaltninger, så overskridelsesperioden bliver kortest mulig, idet den ikke inden den 11. juni 2010 havde truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre overholdelsen af grænseværdierne for PM₁₀ i zonen/det bymæssige område EL0004 Thessaloniki.
- Den Helleenske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med det første anbringende gjort gældende, at direktiv 2008/50 om luftkvaliteten og renere luft i Europa pålægger medlemsstaterne at begrænse befolkningens eksponering for partikulært stof (PM₁₀). Kommissionen har anført, at Den Helleenske Republik ifølge de årsberetninger om luftkvaliteten, som den har fremsendt, siden 2005, hvor det blev obligatorisk at overholde døgn- og årsgrænseværdierne for PM₁₀ (først i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 1999/30/EF og derefter i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50), konsekvent ikke har sikret overholdelsen af døgngrænseværdierne i det bymæssige område EL0004 Thessaloniki.

Kommissionen har med det andet anbringende anført, at i tilfælde af overskridelse af grænseværdierne pålægger artikel 23, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2008/50 medlemsstaterne en klar og umiddelbar forpligtelse til at udarbejde luftkvalitetsplaner, der omfatter egnede foranstaltninger, så overskridelsesperioden bliver kortest mulig. Kommissionen har gjort gældende, at Den Helleniske Republik i strid med artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50 ikke har udarbejdet en egnet luftkvalitetsplan for det bymæssige område EL0004 Thessaloniki.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21.5.2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa (EUT 2008, L 152, s. 1).

Appel iværksat den 3. februar 2021 af Química del Nalón SA, tidligere Industrial Química del Nalón SA, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-635/18, Industrial Química del Nalón SA mod Kommissionen

(Sag C-73/21 P)

(2021/C 128/35)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Química del Nalón SA, tidligere Industrial Química del Nalón SA (ved advocaat P. Sellar, avocat K. Van Maldegem og avocate M. Grunchard)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt fandt, at appellants argument om at Kommissionen begik en åbenbar fejl, ikke nødvendigvis også omfattede argumentet om, at Kommissionen havde tilsidesat pligten til at udvise omhu.

Andet anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt støttede sig på den angiveligt manglende retlige klarhed i punkt 4.1.3.5.5 i bilag I til forordning nr. 1272/2008 (¹) for at forkaste det retlige argument, som appellanten faktisk havde anført.

Tredje anbringende om, at Retten ikke kunne støtte sig på, at de retlige rammer var komplekse for at undskylde Kommissionens fejl, der bestod i at tage hensyn til CTPHT's (beg, kultjære-, højtemperaturs-) manglende vandopløselighed. Retten havde faktisk truffet en modsat afgørelse i andre sager, der hænger sammen med den foreliggende (sag T-689/19 DEP, Bilbaina de Alquitranes SA m.fl. mod Europa-Kommissionen). Da der ikke blev anført nogen begrundelse for den modsatte afgørelse, var Rettens begrundelse utilstrækkelig og selvmodsigende. Fjerde anbringende om, at Retten med urette anvendte det normale som målestok for at udvise omhu. Ved at fastslå, at Kommissionen handlede som enhver normal administrativ myndighed, der udviser omhu, ville have gjort det, anvendte den en ukorrekt og uegnet sammenligning, for at bedømme, om Kommissionen havde været udvist omhu og havde handlet på normal måde.

Femte anbringende om, at Rettens begrundelse var utilstrækkelig og selvmodsigende, for så vidt som Retten uden at anføre nogen beviser og ved kun at støtte sig på generaladvokatens forslag til afgørelse fastslog, at det muligvis havde været svært for Kommissionen at korrigere sin åbenbare vurderingsfejl, hvormed det blev antydnet, at Kommissionens tilgang var undskyldelig.

Sjette anbringende om, at det var retligt fejlagtigt af Retten at konkludere, at Kommissionens fejl var undskyldelig med en henvisning til forsigtighedsprincippet, fordi det er fast retspraksis, at dette princip ikke kan påberåbes ved klassifikationen af et stof.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

Appel iværksat den 4. februar 2021 af Deza a.s. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-638/18, Deza a.s. mod Kommissionen

(Sag C-74/21 P)

(2021/C 128/36)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Deza a.s. (ved advocaat P. Sellar, avocat K. Van Maldegem og avocate M. Grunchard)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt fandt, at appellants argument om at Kommissionen begik en åbenbar fejl, ikke nødvendigvis også omfattede argumentet om, at Kommissionen havde tilsidesat pligten til at udvise omhu.

Andet anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt støttede sig på den angiveligt manglende retlige klarhed i punkt 4.1.3.5.5 i bilag I til forordning nr. 1272/2008 (¹) for at forkaste det retlige argument, som appellanten faktisk havde anført.

Tredje anbringende om, at Retten ikke kunne støtte sig på, at de retlige rammer var komplekse for at undskylde Kommissionens fejl, der bestod i at tage hensyn til CTPHT's (beg, kultjære-, højtemperaturs-) manglende vandopløselighed. Retten havde faktisk truffet en modsat afgørelse i andre sager, der hænger sammen med den foreliggende (sag T-689/19 DEP, Bilbaina de Alquitranes SA m.fl. mod Europa-Kommissionen). Da der ikke blev anført nogen begrundelse for den modsatte afgørelse, var Rettens begrundelse utilstrækkelig og selvmodsigende.

Fjerde anbringende om, at Retten med urette anvendte det normale som målestok for at udvise omhu. Ved at fastslå, at Kommissionen handlede som enhver normal administrativ myndighed, der udviser omhu, ville have gjort det, anvendte den en ukorrekt og uegnet sammenligning, for at bedømme, om Kommissionen havde været udvist omhu og havde handlet på normal måde.

Femte anbringende om, at Rettens begrundelse var utilstrækkelig og selvmodsigende, for så vidt som Retten uden at anføre nogen beviser og ved kun at støtte sig på generaladvokatens forslag til afgørelse fastslog, at det muligvis havde været svært for Kommissionen at korrigere sin åbenbare vurderingsfejl, hvormed det blev antydnet, at Kommissionens tilgang var undskyldelig.

Sjette anbringende om, at det var retligt fejlagtigt af Retten at konkludere, at Kommissionens fejl var undskyldelig med en henvisning til forsigtighedsprincippet, fordi det er fast retspraksis, at dette princip ikke kan påberåbes ved klassifikationen af et stof.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

Appel iværksat den 3. februar 2021 af Bilbaína de Alquitranes, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 16. december 2020 i sag T-645/18, Bilbaína de Alquitranes SA mod Kommissionen

(Sag C-75/21 P)

(2021/C 128/37)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Bilbaína de Alquitranes, SA (ved advocaat P. Sellar, avocat K. Van Maldegem og avocate M. Grunchard)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt fandt, at appellants argument om at Kommissionen begik en åbenbar fejl, ikke nødvendigvis også omfattede argumentet om, at Kommissionen havde tilsidesat pligten til at udvise omhu.

Andet anbringende om, at Retten retligt fejlagtigt støttede sig på den angiveligt manglende retlige klarhed i punkt 4.1.3.5.5 i bilag I til forordning nr. 1272/2008 (¹) for at forkaste det retlige argument, som appellanten faktisk havde anført.

Tredje anbringende om, at Retten ikke kunne støtte sig på, at de retlige rammer var komplekse for at undskylde Kommissionens fejl, der bestod i at tage hensyn til CTPHT's (beg, kultjære-, højtemperaturs-) manglende vandopløselighed. Retten havde faktisk truffet en modsat afgørelse i andre sager, der hænger sammen med den foreliggende (sag T-689/19 DEP, Bilbaina de Alquitranes SA m.fl. mod Europa-Kommissionen). Da der ikke blev anført nogen begrundelse for den modsatte afgørelse, var Rettens begrundelse utilstrækkelig og selvmodsigende. Fjerde anbringende om, at Retten med urette anvendte det normale som målestok for at udvise omhu. Ved at fastslå, at Kommissionen handlede som enhver normal administrativ myndighed, der udviser omhu, ville have gjort det, anvendte den en ukorrekt og uegnet sammenligning, for at bedømme, om Kommissionen havde været udvist omhu og havde handlet på normal måde.

Femte anbringende om, at Rettens begrundelse var utilstrækkelig og selvmodsigende, for så vidt som Retten uden at anføre nogen beviser og ved kun at støtte sig på generaladvokatens forslag til afgørelse fastslog, at det muligvis havde været svært for Kommissionen at korrigere sin åbenbare vurderingsfejl, hvormed det blev antydnet, at Kommissionens tilgang var undskyldelig.

Sjette anbringende om, at det var retligt fejlagtigt af Retten at konkludere, at Kommissionens fejl var undskyldelig med en henvisning til forsigtighedsprincippet, fordi det er fast retspraksis, at dette princip ikke kan påberåbes ved klassifikationen af et stof.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1).

RETTE

Rettens dom af 10. februar 2021 — XC mod Kommissionen

(Sag T-488/18) ⁽¹⁾

(Personalesag – ansættelse – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/338/17 – udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til den næste fase af udvælgelsesprøven – princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap – aktindsigt – afslag på begæring om aktindsigt i de spørgsmål, der er blevet stillet under en prøve – udvælgelseskomitéens fortrolige arbejde – forordning (EF) nr. 1049/2001 – almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/356/18 – reserveliste – annullationsøgsmål – manglende søgsmålsinteresse – afvisning – ansvar)

(2021/C 128/38)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: XC (ved advokat C. Bottino)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved A. Spina og L. Vernier, som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Dal Ferro)

Sagens genstand

For det første søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om annullation af afgørelse af 4. december 2017 truffet af udvælgelseskomitéen for almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/338/17 om ikke at give sagsøgeren adgang til den næste fase i udvælgelsesprøven, for det andet søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2018) 3969 af 19. juni 2018 om aktindsigt i dokumenter, for det tredje søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om annullation af reservelisten for almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/356/18, der blev offentliggjort den 22. maj 2019, og for det fjerde søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand om erstatning af forskellige skader, som sagsøgeren hævder at have lidt.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) XC betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 270 af 12.8.2019.

Rettens dom af 10. februar 2021 — Santini m.fl. mod Parlamentet

(Forenede sager T-345/19, T-346/19, T-364/19 — T-366/19, T-372/19 — T-375/19 og T-385/19) ⁽¹⁾

(Regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – afgørelse nr. 14/2018 om pension vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiets for det italienske deputeretkammer) – ændring af pensionsbeløbet for medlemmer af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af pensionsbeløbet for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien – kompetencen hos udstederen af retsakten – begrundelsespligt – velerhvervede rettigheder – retssikkerhed – berettiget forventning – ejendomsret – proportionalitet – ligebehandling – ansvar uden for kontraktforhold – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 128/39)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Giacomo Santini (Trento, Italien) og 9 andre sagsøgere, hvis navne er anført i bilaget til dommen (ved advokat M. Paniz)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved S. Seyr og S. Alves, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Dels et søgsmål støttet på artikel 263 TEUF med påstand om annullation af meddelelserne af 11. april 2019 og for så vidt angår sagsøgeren i sag T-375/19 af meddelelsen af 8. maj 2019, som for alle sagsøgernes vedkommende blev udarbejdet af Parlamentet og vedrørte tilpasningen af de pensioner, som sagsøgerne har ret til efter ikrafttrædelsen den 1. januar 2019 af afgørelse nr. 14/2018 vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati, dels et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det tab, sagsøgerne angiveligt har lidt som følge af disse retsakter.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Giacomo Santini og de andre sagsøgere, hvis navne fremgår af bilaget, bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Parlamentet afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 263 af 5.8.2019.

Rettens dom af 10. februar 2021 — Forte mod Parlamentet

(Sag T-519/19) ⁽¹⁾

(Regler for institutionerne – fælles statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet – medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i italienske valgkredse – afgørelse nr. 14/2018 om pension vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiets for det italienske deputeretkammer) – ændring af pensionsbeløbet for medlemmer af det nationale italienske parlament – Europa-Parlamentets tilsvarende ændring af pensionsbeløbet for visse tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet, der er valgt i Italien – kompetencen hos udstederen af retsakten – begrundelsespligt – velerhvervede rettigheder – retssikkerhed – berettiget forventning – ejendomsret – proportionalitet – ligebehandling)

(2021/C 128/40)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Mario Forte (Napoli, Italien) (ved advokaterne C. Forte og G. Forte)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved S. Seyr og S. Alves, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Parlamentets meddelelse af 11. juni 2019 vedrørende tilpasningen af den pension, som sagsøgeren har ret til efter ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 14/2018 vedtaget af Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (præsidiets for det italienske deputeretkammer) den 1. januar 2019.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Mario Forte bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som er afholdt af Europa-Parlamentet.

(¹) EUT C 305 af 9.9.2019.

Rettens dom af 10. februar 2021 — Sophia Group mod Parlamentet

(Sag T-578/19) (¹)

(Offentlige tjenesteydelseskontrakter – udbudsprocedure – levering af tjenesteydelser vedrørende Buildings HelpDesk – afvisning af en tilbudsgivers bud – tildeling af kontrakten til en anden tilbudsgiver – udvælgelseskriterier – tildelingskriterier – økonomisk mest fordelagtige bud – anvendelse af mærkninger og certificeringer som led i udformningen af tildelingskriterierne – begrundelsespligt)

(2021/C 128/41)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Sophia Group (Saint-Josse-ten-Noode, Belgien) (ved advokaterne Y. Schneider og C.-H. de la Vallée Poussin)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved L. Tapper Brandberg og B. Simon, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 30. juli 2019 om at tildele delaftale nr. 1 i kontrakten for »levering af tjenesteydelser vedrørende Buildings HelpDesk« (udbud 06A 0010/2019/M011) til en anden tilbudsgiver.

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Sophia Group betaler sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EUT C 363 af 28.10.2019.

Rettens dom af 10. februar 2021 — Herlyn og Beck mod EUIPO — Brillux (B.home)(Sag T-821/19) ⁽¹⁾

[EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-ordmærket B.home – det ældre internationale ordmærke B-Wohnen – relativ registreringshindring – risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]

(2021/C 128/42)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sonja Herlyn (Grünwald, Tyskland) og Christian Beck (Grünwald) (ved advokat H. Hofmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Fischer, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Tyskland) (ved advokat R. Schiffer)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 24. september 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 373/2019-5) vedrørende en indsigelsessag mellem på den side Brillux GmbH & Co. KG og på den anden side Sonja Herlyn og Christian Beck.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Sonja Herlyn og Christian Beck betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 27.1.2020.

Rettens dom af 10. februar 2021 — El Corte Inglés mod EUIPO — MKR Design (PANTHÉ)(Sag T-117/20) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket PANTHÉ – det ældre nationale ord- og figurmærke PANTHER og det ældre EU-figurmærke P PANTHER – relativ registreringshindring – ingen risiko for forveksling – artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001] – bevis for reel brug af det ældre varemærke)

(2021/C 128/43)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: El Corte Inglés, SA (Madrid, Spanien) (ved advokat J.L. Rivas Zurdo)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved L. Rampini, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: MKR Design Srl (Milano, Italien)

Sagens genstand

Søgsmaal anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 5. december 2019 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 378/2019-5) vedrørende en indsigelsessag mellem El Corte Inglés og MKR Design.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) El Corte Inglés, SA betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 129 af 20.4.2020.

Sag anlagt den 29. december 2020 — Stockdale mod Rådet m.fl.

(Sag T-776/20)

(2021/C 128/44)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Robert Stockdale (Bristol, Det Forenede Kongerige) (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Den Europæiske Unions særlige repræsentant i Bosnien-Hercegovina

Sagsøgerens påstande

Principalt:

- Hvad angår afgørelsen om afskedigelse skal den erklæres ulovlig.
- Hvad angår de rettigheder, der følger af den privatretlige kontrakt:
 - Sagsøgerens kontraktforhold ændres til en tidsbegrænset kontrakt.
 - Det fastslås, at sagsøgeren har været udsat for en forskelsbehandling for så vidt angår den anførte begrundelse for afskedigelsen, og de sagsøgte parter tilpligtes på baggrund heraf at betale 10 000 EUR i erstatning for den psykologiske skade, som er opgjort efter ret og billighed.
 - Det fastslås, at de sagsøgte parter har tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser og navnlig tilsidesat pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsbegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør.
 - Det fastslås, at sagsøgeren har været udsat for en ulovlig forskelsbehandling og de sagsøgte tilpligtes følgelig at genansætte sagsøgeren eller subsidiært at betale ham en erstatning, der fastsættes på grundlag af tabet af den fortjeneste, som gennemførelsen af arbejdstagerens kontrakt ville have resulteret i, såfremt den var blevet gennemført frem til sit forventelige udløb.
 - De sagsøgte parter tilpligtes følgelig at betale sagsøgeren en godtgørelse for urimelig afskedigelse (*unfair dismissal*), der fastsættes efterfølgende og som foreløbig opgøres efter ret og billighed til 393 850,08 EUR.
 - De sagsøgte parter tilpligtes at betale renter af de ovennævnte beløb.
- Hvad angår de øvrige rettigheder, der er støttet på forskelsbehandlingen af sagsøgeren og de øvrige ansatte i Den Europæiske Union:
 - Det fastslås, at sagsøgeren burde være blevet ansat som midlertidigt ansat ved én af de tre førstnævnte sagsøgte parter, og det fastslås, at de tre førstnævnte sagsøgte parter har udsat sagsøgeren for en forskelsbehandling uden objektiv begrundelse, for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser samt for så vidt angår hans sikkerhed for efterfølgende ansættelse.

- Det tre førstnævnte sagsøgte parter tilpligtes at erstatte sagsøgeren det løntab og det tab af pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser og privilegier, han blev påført ved den tilsidesættelse af fællesskabsretten, som denne stævning omhandler.
- De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren renter af disse beløb.
- Der fastsættes en frist for parterne til at fastsætte den nævnte erstatning under hensyntagen til den lønklasse og det løntrin, som sagsøgeren burde have været ansat i, den gennemsnitlige lønstigning, sagsøgerens karriereudvikling og de ydelser, som han således burde have fået i henhold til disse kontrakter som midlertidigt ansat, og der foretages en sammenligning af de opnåede resultater med den løn, som sagsøgeren faktisk har oppebåret.
- De sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Subsidiært:

- Institutionerne tilpligtes at yde sagsøgeren godtgørelse i henhold til deres ansvar uden for kontraktforhold for manglende overholdelse af hans grundlæggende rettigheder, som foreløbigt er opgjort efter ret og billighed til 400 000 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende de sagsøgte parters erstatningsansvar i og uden for kontraktforhold for følgende:

- Tilsidesættelse af den materielle lovgivning, der finder anvendelse på sagsøgerens kontrakt.
- Forskelsbehandling ved afgørelsen om afskedigelse af sagsøgeren på grundlag af hans nationalitet og ulige behandling i forbindelse med afskedigelsesproceduren som britisk statsborger i Den Europæiske Union samt tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
- Magtmisbrug i forbindelse med anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsende kontrakter og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet samt tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- Manglende retssikkerhed og tilsidesættelse af retten til god forvaltning, tilsidesættelse af den europæiske kodeks for god forvaltningsskik og tilsidesættelse af arbejdskraftens frie bevægelighed.

2. Andet anbringende vedrørende ulovligheden af afgørelsen om afskedigelse af sagsøgeren. Dette anbringende er opdelt i to klagepunkter.

- Første klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af den lovgivning, der finder anvendelse på sagsøgerens ansættelseskontrakt (kvalificering af kontrakten, regler angående afskedigelse, ulige behandling i forhold til andre britiske ansatte, der arbejder for Unionen etc.). Subsidiært har sagsøgeren gjort gældende, at det er de samme principper, som er fastsat i de EU-retlige instrumenter, som bør finde anvendelse med henblik på at opnå samme resultater.
- Andet klagepunkt vedrørende en forskelsbehandling mellem arbejdstagere i institutionerne, navnlig med hensyn til de rettigheder, der tilkommer midlertidigt ansatte (ingen udbetaling af diverse tillæg, bidrag til pensionsordningen, tilbagebetaling af udgifter etc.).

3. Tredje anbringende vedrørende EU-institutionernes ansvar uden for kontraktforhold, der er påberåbt af sagsøgeren i tilfælde af, at det fastslås, at påstandene angående de sagsøgte parters ansvar i kontraktforhold ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundede.

Sag anlagt den 17. januar 2021 — VI mod Kommissionen

(Sag T-20/21)

(2021/C 128/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: VI (ved advokaterne G. Pandey, D. Rovetta og V. Villante)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 7. oktober 2020 af Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO), og modtaget af sagsøgeren den 7. oktober 2020, om afslag på sagsøgerens klage indgivet den 27. maj 2020, herunder afslaget på sagsøgerens krav om erstatning på 50 000 EUR, annulleres.
- Afgørelse truffet den 27. februar 2020 af EPSO/udvælgelseskomitéen om afslag på sagsøgerens anmodning om fornyet gennemgang af udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give hende adgang til den næste fase af udvælgelsesprøven annulleres.
- Afgørelse truffet den 26. juni 2019 af EPSO/udvælgelseskomitéen om ikke at opføre sagsøgeren på reservelisten for udvælgelsesprøve EPSO/AD/363/18 (AD 7) — Administratorer inden for toldområdet annulleres.
- Meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/363/18 — Administratorer (AD 7) — Administratorer inden for toldområdet, som blev offentliggjort den 11. oktober 2018 (¹), samt reservelisten i sin helhed med navnene på de kandidater, der efter udvælgelsesprøven blev opført på denne reserveliste, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale et beløb på 70 000 EUR i erstatning for den skade, der er lidt som følge af disse anfægtede ulovlige afgørelser.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til sagsøgerens erhvervs erfaring — manglende behandling af en ansøgning i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1 — udvælgelseskomitéens overskridelse af sin skønsbeføjelse og tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 27 som følge af en åbenbart mangelfuld udvælgelse af et medlem af den udvælgelseskomité, der gennemførte en samtale med sagsøgeren — fejlagtig behandling af sagsøgerens svar på spørgsmålene — tilsidesættelse af forpligtelsen til at foretage en sammenlignende og objektiv bedømmelse af ansøgerne samt tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om lige muligheder.
2. Andet anbringende om fejlagtig behandling af sagsøgerens svar på de af et medlem af udvælgelseskomitéen stillede spørgsmål — tilsidesættelse af punkt 1 i bilag I og punkt 2 i bilag II til meddelelsen om udvælgelsesprøven — anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til sagsøgerens svar.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten og artikel 296 TEUF.

4. Fjerde anbringende om, at udvælgelseskomitéens sammensætning under udvælgelsesprøvens mundtlige del var præget af manglende stabilitet — manglende iværksættelse af tilstrækkelige koordineringsforanstaltninger for at sikre en sammenhængende og objektiv bedømmelse samt lige muligheder for og ligebehandling af ansøgere.
5. Femte anbringende om tilsidesættelse af artikel 1, 2, 3 og 4 i forordning nr. 1 af 1958 ^(?) — tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 1d og 28 samt artikel 1, stk. 1, litra f), i bilag III hertil — tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

⁽¹⁾ EUT 2018 C 368A, s. 1.

⁽²⁾ Forordning nr. 1 af 15.4.1958 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), som senest ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13.5.2013 om tilpasning af visse forordninger, beslutninger og afgørelser vedrørende frie varebevægelser, frie personbevægelser, selskabsret, konkurrencepolitik, landbrug, fødevarerikkerhed og veterinær- og plantesundhedspolitik, transportpolitik, energi, beskatning, statistikker, transeuropæiske net, retsvæsen og grundlæggende rettigheder, retfærdighed, frihed og sikkerhed, miljø, toldunionen, eksterne forbindelser, udenrigspolitik og sikkerheds- og forsvarspolitik samt institutioner på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse (EUT 2013, L 158, s. 1).

Sag anlagt den 14. januar 2021 — Equinoccio-Compañía de Comercio Exterior mod Kommissionen

(Sag T-22/21)

(2021/C 128/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Equinoccio-Compañía de Comercio Exterior, SL (Madrid, Spanien) (ved advokaterne D. Luff og R. Sciaudone)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens skrivelse af 4. november 2020 (Ref. Ares(2020)6365704) vedrørende afvikling af den bankgaranti, som det tyrkiske ministerium for videnskab, industri og teknologi har påberåbt sig — Kommissionens GD for EU og udenrigsanliggender — EU-finansieringsprogrammer — annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu, upartiskhed, princippet om parternes ligestilling og finansforordningens artikel 78 ⁽¹⁾
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke kontrollerede beslutningen om at udløse den bankgaranti, som blev stillet af de tyrkiske myndigheder. Kommissionen anmodede endda de tyrkiske myndigheder om at selv at kontrollere afgørelsen. Denne adfærd udgør en tilsidesættelse af finansforordningens artikel 78, sammenholdt med artikel 80, 81 og 82 i den delegerede forordning ⁽²⁾. Det fremgår af disse bestemmelser, at EU's anvisningsberettigede selv skal kontrollere bilag.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.
 - Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke gav den oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsaktens, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den ikke var omfattet af den administrative procedure, som blev gennemført af Kommissionen med henblik på at afgøre, om EU's delegation i Tyrkiet skulle anmodes om at medunderskrive garantiens afvikling.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved ikke at foretage en afvejning af den ordregivende myndigheds anmodning og de beløb, som sagsøgeren skyldes.

5. Femte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn af betingelserne for garantiens afvikling.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn hvad angår betingelserne, der alle vedrører den hævdede misligholdelse af tjenesteydelseskontrakten og finder anvendelse på afviklingen af garantien.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT 2012, L 298, s. 1).

(²) Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29.10.2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT 2012, L 362, s. 1).

Sag anlagt den 21. januar 2021 — L'Oréal mod EUIPO — Debonair Trading Internacional (SO COUTURE)

(Sag T-30/21)

(2021/C 128/47)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: L'Oréal (Clichy, Frankrig) (ved advokaterne M. Treis og E. Strobel)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Debonair Trading Internacional Lda (Funchal, Portugal)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: L'Oréal

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket SO COUTURE — registreringsansøgning nr. 12 194 015

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. november 2020 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 158/2016-5)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og eventuelle intervenienter tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 ved den samlede bedømmelse og bedømmelsen af risikoen for forveksling.

Sag anlagt den 21. januar 2021 — PZ mod Kommissionen

(Sag T-49/21)

(2021/C 128/48)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: PZ (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Bedømmelsesrapporten for 2019 for perioden fra den 1. januar til den 31. december 2019, der blev sendt til sagsøgeren den 19. februar 2020, annulleres.
- Afgørelsen af 23. oktober 2020 (meddelt sagsøgeren den 30.10.2020) om afslag på sagsøgerens klage af 26. juni 2020 annulleres om nødvendigt samtidig.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgte foretog åbenbart urigtige skøn.
2. Andet anbringende om, at sagsøgte har tilsidesat begrundelsespligten.
3. Tredje anbringende om, at sagsøgerens ret til at blive hørt er blevet tilsidesat.
4. Fjerde anbringende om, at bedømmeren ikke var uafhængig.

Sag anlagt den 25. januar 2021 — ClientEarth mod Kommissionen

(Sag T-52/21)

(2021/C 128/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: ClientEarth AISBL (Bruxelles, Belgien) (ved advokat O. Brouwer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens stiltiende afgørelse af 16. november 2020 om ikke at give adgang til visse dokumenter om fiskerikontrol, hvori der var anmodet om aktindsigt, i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 1367/2006 ⁽²⁾, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om, at Kommissionen som følge af, at den ikke meddelte sagsøgeren en udtrykkelig afgørelse vedrørende sagsøgerens anmodning om aktindsigt inden for de frister, der er fastsat i artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1049/2001 for behandling af genfremsatte begæringer, stiltiende meddelte afslag på aktindsigt som omhandlet i denne forordnings artikel 8, stk. 3. Sagsøgeren har anført, at denne afgørelse om stiltiende afslag ikke er begrundet, og har derfor påstået denne afgørelse annulleret som følge af, at Kommissionen tilsidesatte sin begrundelsespligt i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001, artikel 41, stk. 2, tredje led, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 296 TEUF.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6.9.2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2006, L 264, s. 13).

Sag anlagt den 5. februar 2021 — Mendes de Almeida mod Rådet

(Sag T-75/21)

(2021/C 128/50)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Ana Carla Mendes de Almeida (Sobreda, Portugal) (ved advokaterne R. Leandro Vasconcelos og M. Marques de Carvalho)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Rådets gennemførelsesafgørelse 2020/1117 af 27. juli 2020 om udpegelse af de europæiske anklagere ved Den Europæiske Anklagemyndighed annulleres, for så vidt som José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra, der var indstillet af Portugal, herved blev udpeget til europæisk anklager ved Den Europæiske Anklagemyndighed som midlertidigt ansat i lønklasse AD 13 for en treårig periode, der ikke kan forlænges, fra den 29. juli 2020.

— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af reglerne om udpegelse af de europæiske anklagere, som sikrer princippet om Den Europæiske Anklagemyndigheds uafhængighed. Sagsøgeren har gjort gældende, at den portugisiske regerings indsigelse, ved skrivelse sendt til Rådet for Den Europæiske Union den 29. november 2019, mod den klassificering, som det i artikel 14, stk. 3, i forordning (EU) 2017/1939 omhandlede udvælgelsespanel foretog af de kandidater, som samme regering havde indstillet, med angivelse af en anden foretrukken kandidat, og Rådets godkendelse heraf rejser tvivl om strukturen af proceduren for udpegelse af de europæiske anklagere, som har til formål at sikre Den Europæiske Anklagemyndigheds og de europæiske anklageres uafhængighed. De europæiske anklageres legitimitet afledes fra de EU-institutioner, der er involveret i udpegelsesproceduren, navnlig Rådet for Den Europæiske Union, men også Europa-Parlamentet, og ikke fra de nationale regerings deltage. Den nævnte skrivelse fra den portugisiske regering og Rådets godkendelse heraf rejser alvorlig tvivl om Den Europæiske Anklagemyndigheds og de europæiske anklageres uafhængighed og dermed om deres troværdighed.

2. Andet anbringende vedrørende en åbenbar fejl i forbindelse med forudsætningerne for beslutningen. Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at skrivelsen af 29. november 2019 fra den portugisiske regering til Rådet indeholdt to alvorlige fejl, som regeringen desuden selv har anerkendt. Disse fejl bestod i, at den portugisiske regerings foretrukne kandidat seks gange blev nævnt som »vicestatsadvokat José Guerra«, og i oplysningen om, at denne person udøvede funktioner vedrørende efterforskning og tiltalerejsning i en vigtig sag om strafbare handlinger til skade for Den Europæiske Unions finansielle interesser. Imidlertid hverken var eller er den person, som blev indstillet ved den anfægtede akt, vicestatsadvokat, og den pågældende arbejdede heller ikke med den nævnte sag i efterforskningsfasen. Rådet har ganske vist afvist, at disse to fejl var relevante for dets afgørelse, men det har aldrig henvist til disse fejl eller rettet dem, selv om det har anerkendt de andre argumenter, som den portugisiske regering fremførte i skrivelsen. I realiteten berørte Rådet først spørgsmålet om fejlene, da omstændighederne blev offentligt kendte, hvilket i øvrigt rejste betydelig offentlig forargelse, både i Portugal og Europa.
3. Tredje anbringende vedrørende magtfordrejning. Sagsøgeren har gjort gældende, at formålet med at tildele Rådet for Den Europæiske Union beføjelser vedrørende proceduren for udvælgelse og udpegelse af europæiske anklagere var at sikre organets uafhængighed og udpege de bedst kvalificerede nationale kandidater, hvis uafhængighed med hensyn til hvervet som europæisk anklager er uomtvistelig. Den portugisiske regerings tiltag og Rådets handlemåde tog sigte på et andet mål, eller fik i hvert fald et andet resultat, end det påberåbte. Udvælgelsen og den senere udpegelse ved den anfægtede akt af den portugisiske offentlige anklager bidrager ikke nødvendigvis til udpegelse af de bedst kvalificerede nationale kandidater, hvis uafhængighed med hensyn til hvervet som europæisk anklager er uomtvistelig, hvilket er til skade for de nævnte forordningers og afgørelseres formål og for de udpegede anklageres legitimitet og selve organets troværdighed.

Sag anlagt den 12. februar 2021 — Darment mod Kommissionen

(Sag T-92/21)

(2021/C 128/51)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Darment Oy (Helsinki, Finland) (ved advokat C. Ginter)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse om at nedsætte den til sagsøgeren tildelte kvote for 2021 for markedsføring af hydrofluorcarboner, som sagsøgeren modtog meddelelse om via Kommissionens portal »F-Gas Portal System« den 15. december 2020 og pr. e-mail den 12. januar 2021, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte artikel 266 TEUF ved at pålægge sagsøgeren en sanktion, selv om Retten havde annulleret Kommissionens afgørelse, hvori denne havde fundet, at sagsøgeren i 2017 havde overskredet sin kvote for markedsføring af HFC, og at sagsøgeren skulle pålægges en sanktion.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte artikel 25, stk. 2, i forordning (EU) nr. 517/2014 ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 42 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at opretholde den sanktion, som sagsøgeren er blevet pålagt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 517/2014 af 16.4.2014 om fluorholdige drivhusgasser og om ophævelse af forordning (EF) nr. 842/2006 (EØS-relevant tekst) (EUT 2014, L 150, s. 195).

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Boshab mod Rådet

(Sag T-103/21)

(2021/C 128/52)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Évariste Boshab (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 6 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 6 i bilag I til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at hans ret til forsvar er blevet tilsidesat. Sagsøgeren har fremsat flere klagepunkter med hensyn til tilsidesættelsen af retten til forsvar i forbindelse med de procedurer, der førte Rådet til at vedtage og forlænge de restriktive foranstaltninger over for ham, og har særligt påberåbt sig en tilsidesættelse af hans ret til at blive hørt under acceptable forhold.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at der er blevet anlagt et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som Rådet har lagt til grund, at sagsøgeren har været involveret i handlinger, der udgør alvorlige krænkelse af menneskerettighederne i Den Demokratiske Republik Congo. Sagsøgeren har kritiseret omstændighederne omkring den fornyede behandling, der gik forud for forlængelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham, og har bestridt enhver aktuel involvering i de forhold, som begrundede beslutningen om at opføre ham på listen over de personer, der er omfattet af Rådets afgørelse 2010/788/FUSP af 20. december 2010 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Republik Congo og om ophævelse af fælles holdning 2008/369/FUSP (EUT 2010, L 336, s. 30).

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kande Mupompa mod Rådet

(Sag T-104/21)

(2021/C 128/53)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Alex Kande Mupompa (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 7 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 7 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kanyama mod Rådet

(Sag T-105/21)

(2021/C 128/54)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Célestin Kanyama (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 4 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 4 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kazembe Musonda mod Rådet

(Sag T-106/21)

(2021/C 128/55)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Jean-Claude Kazembe Musonda (Lubumbashi, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 8 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 8 i bilag I til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Amisi Kumba mod Rådet**(Sag T-107/21)**

(2021/C 128/56)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Gabriel Amisi Kumba (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 2 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 2 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ilunga Luyoyo mod Rådet**(Sag T-108/21)**

(2021/C 128/57)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Ferdinand Ilunga Luyoyo (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 3 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 3 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Mutondo mod Rådet**(Sag T-109/21)**

(2021/C 128/58)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kalev Mutondo (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 11 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 11 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Kampete mod Rådet**(Sag T-110/21)**

(2021/C 128/59)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Ilunga Kampete (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 1 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 1 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Numbi mod Rådet**(Sag T-112/21)**

(2021/C 128/60)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: John Numbi (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 5 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Team Beverage mod EUIPO (Beverage Analytics)**(Sag T-113/21)**

(2021/C 128/61)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Team Beverage AG (Bremen, Tyskland) (ved advokaterne O. Spieker, A. Schönfleisch og N. Willich)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket — registreringsansøgning nr. 18 101 437

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 11. december 2020 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 727/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den af sagsøgeren indgivne klage over sagsøgtes afgørelse af 21. februar 2020 herved blev forkastet.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 20. februar 2021 — Growth Finance Plus mod EUIPO (doglover)

(Sag T-114/21)

(2021/C 128/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Schweiz) (ved advokat H. Twelmeier)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket doglover — registreringsansøgning nr. 18 107 487

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. november 2020 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 720/2020-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 20. februar 2021 — Growth Finance Plus mod EUIPO (catlover)**(Sag T-115/21)**

(2021/C 128/63)

*Processprog: tysk***Parter**

Sagsøger: Growth Finance Plus AG (Gommiswald, Schweiz) (ved advokat H. Twelmeier)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket catlover — registreringsansøgning nr. 18 107 485

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. november 2020 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 717/2020-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 18. februar 2021 — Deichmann v EUIPO — Munich (to krydsede striber anbragt på siden af en sko)**(Sag T-117/21)**

(2021/C 128/64)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Deichmann SE (Essen, Tyskland) (ved advokat C. Onken)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Munich, SL (La Torre de Claramunt, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Munich, SL

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke (gengivelse af to krydsede striber anbragt på siden af en sko — registreringsansøgning nr. 2 923 852)

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 7. december 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2882/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og den anden part i sagen ved EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 22. februar 2021 — Cilem Records International mod EUIPO –KVZ Music (HALIX RECORDS)

(Sag T-118/21)

(2021/C 128/65)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Cilem Records International UG (Augsburg, Tyskland) (ved advokat E. Hecht)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: KVZ Music Ltd (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: KVZ Music Ltd

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket HALIX RECORDS — registreringsansøgning nr. 16 288 235

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 28. januar 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1060/2020-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse af 28. januar 2021 og afgørelsen af 25. maj 2020 truffet af EUIPO vedrørende EU-varemærke nr. 016288235 annulleres og der gives medhold i den af sagsøgeren rejste indsigelse af 17. april 2017 mod registrering af EU-varemærke nr. 16288235.

- Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse af 28. januar 2021 og sagen hjemvises til fornyet behandling ved appelkammeret.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ramazani Shadary mod Rådet

(Sag T-119/21)

(2021/C 128/66)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Emmanuel Ramazani Shadary (Kinshasa, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 10 i bilaget til denne afgørelse.
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 10 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

Sag anlagt den 19. februar 2021 — Ruhorimbere mod Rådet

(Sag T-120/21)

(2021/C 128/67)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Éric Ruhorimbere (Mbuji-Mayi, Den Demokratiske Republik Congo) (ved advokaterne T. Bontinck, P. De Wolf, A. Guillerme og T. Payan)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2020/2033 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 9 i bilaget til denne afgørelse.

-
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/2021 af 10. december 2020 annulleres, for så vidt som sagsøgeren herved er blevet opretholdt under nr. 9 i bilaget til denne gennemførelsesforordning.
 - Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremsat i sag T-103/21, Boshab mod Rådet.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA